VIII. évfolyam, 8. szám

1952. február 20

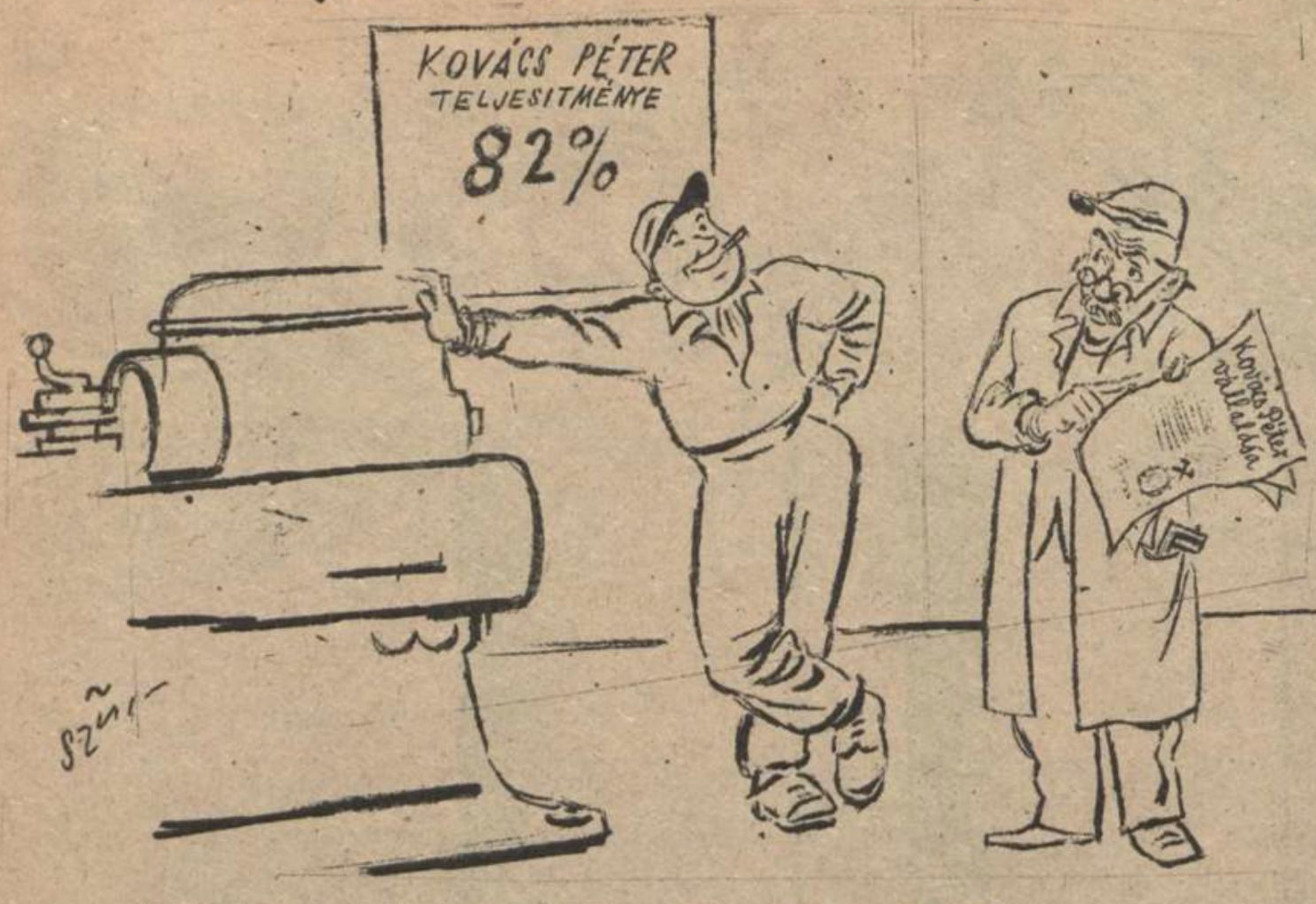
Ludas Matyi

Schuman: **Az esküvőmön én is ott leszek . . .**
. . . és elbújok az oszlopok mögött.

70 fillér

Aki jobban vállal, mint teljesít

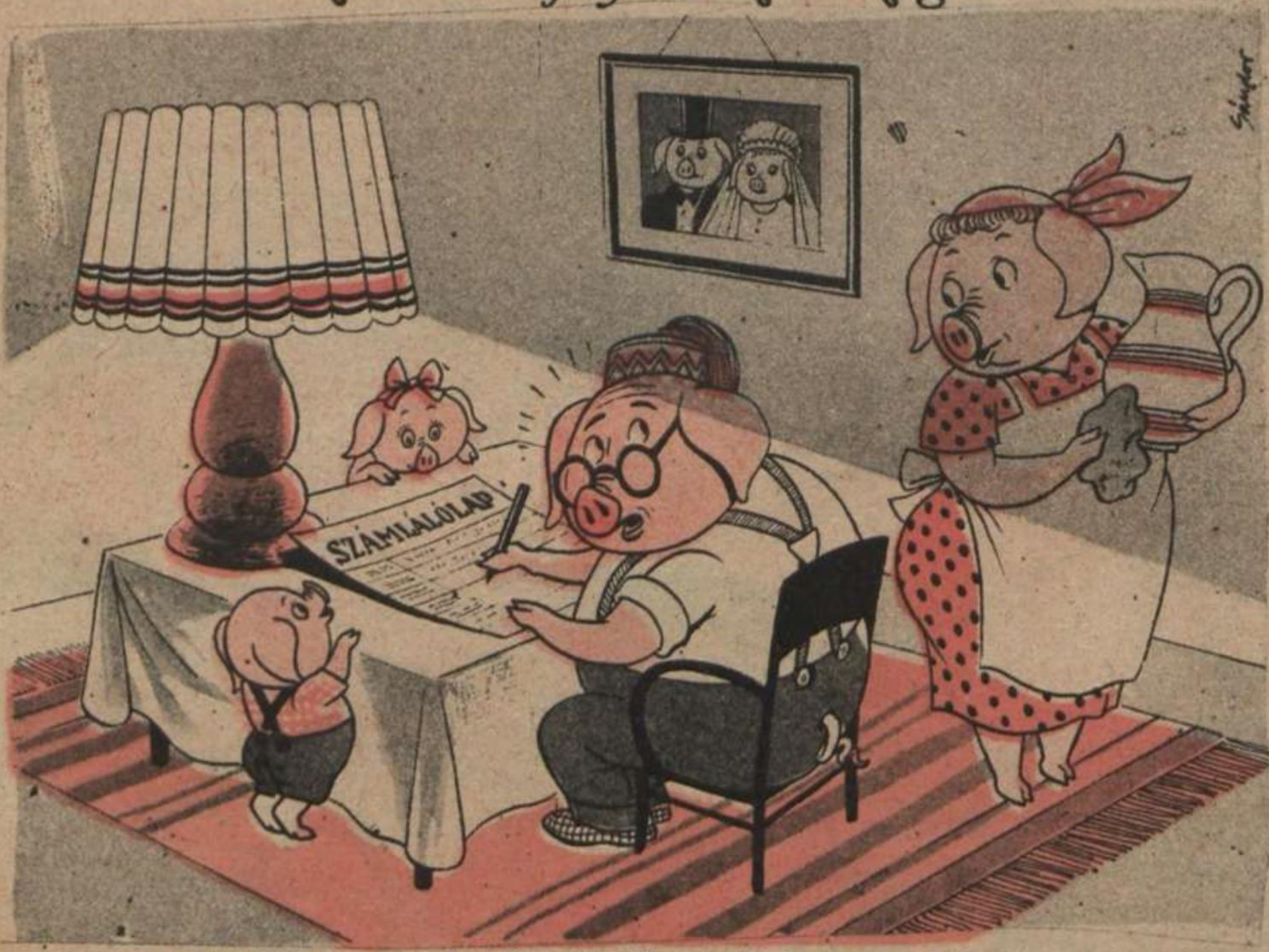
— Ne féljen, művezető szaktárs, végén csattan az ostor!
— Édes fiam, nem csikós vagy te, hanem esztergályos!

Jön a tavasz!

— Érzed, hogy jön a tavasz, Jani?
— Érzem hát! Megyek is már megjavítani a vetőgépet!

Állatszámlálás folyik az országban

— Mondd, szívem, mikor is született szegény nagymama?

A benfentes

Amikor leültek mellém, a darab bemutató előadásán, semmiben sem különböztek a többi színházlátogatótól. A férfi a lányt Sárikának hívta, a lány a férfit Gyuláriak, és ez rendjén is volt, lévén a Sári leány-, a Gyula pedig férfinév.

A függöny felment. Gépállomáson voltunk és a kedves traktoroslány vitázott éppen Cenk Janival, egy vérbő legénnyel. „Most figyeljen Sárika" — súgta mellettem Gyula — „a traktoroslány felpattan és kirohan a szobából!"

A traktoroslány a színpadon ebben a pillanatban leült és ezt mondta: Én pedig innen ki nem megyek, akármit is beszél maga!

— Gyula, nem rohant ki! — súgta Sárika.

— Izé... tudniillik előbb bevárja, amig bejön a legény dühös öreg anyja! Figyelje csak... most jön...

Az ajtó valóban nyílt és egy tízévesforma szelíd kisfiú jött be, odament a legényhez és megcsókolta.

— Nem a fia! Nehogy azt higyje, Sárika! — suttogta Gyula, akit egyre jobban utáltam.

— Megjöttem, édesapám! — jelentette ki a gyerek. Megvető pillantást küldtem Gyula felé. Mégis a fia, ha megpukkad, akkor is. Undok alak! Megjátsza itt Sárika előtt a nagy színházi benfentest, aki már a bemutatón tudja, hogy miről szól a darab!

— Most figyeljen, Sárika — suttogta megint és én már előre tudtam, nem fogja eltalálni, mi történik. Így is volt. Ettől kezdve mindig suttogott valamit és mindig pontosan az ellenkezője történt a színpadon. A végén már rettenetesen mérges voltam. Még azt se találta el, mikor van vége az egyes felvonásoknak! Sárika, Sárika, hát nem látja, hogy ez a Gyula közönséges szószátyár, megbízhatatlan fráter? Hogy lehet ilyennel színházba menni?

A harmadik felvonás vé[illegible]kor Gyula megjósolta, hogy [illegible]toroslány nem megy feleségül az özvegy Cenk Janihoz, már tudtam, hogy a következő pillanatban a lány megcsókolja Janit és a felesége lesz!

Így is történt. A függöny legördült és mi felállottunk.

— Mégis elvette — mondta boldogan Sárika.

— Tulajdonképpen az úgy volt... — kezdte Gyula, de én ekkor már nem bírtam magammal.

— Kérem — fordulok oda Gyulához, aki megdöbbenve néz rám — én már hallottam olyat, hogy valaki kétszer nézett meg egy színdarabot és a második alkalommal mindent előre bemondott. De pontosan! Ilyet azonban még nem hallottam. Amit maga előre bemondott az előadás alatt, annak mindig pontosan az ellenkezője történt a színpadon! Hogy lehet ez?

Gyula rámnézett, aztán szelíden ezt mondta:

— Magam sem tudom... Talán azért, mert... mert én írtam a darabot. Csakhogy... közben annyit változtattak rajta, hogy... hogy most már magam sem ismertem rá...

VAJDA ALBERT

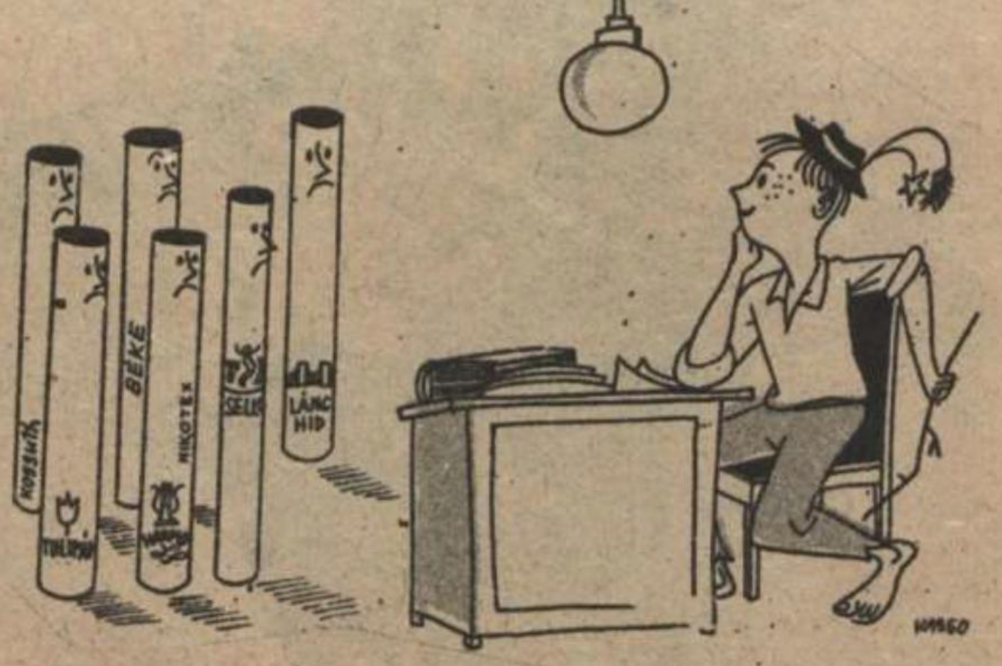
Lógós Andris indokol

— Figyelmeztetem, szaktárs, hogy csoporttag ok nélkül nem hiányozhat a közös munkából!

— Nem is hiányoztam én soha ok nélkül. Egy hétig lakodalomban voltam, egyszer borkóstolón, másszor disznótoron, aztán pihentem rá egyet...

Látogatás a Ludas Matyi szerkesztőségében

Cigaretták: Ne csak a Bástya-cigarettát tessék támadni, mert mi is vagyunk olyan rosszak, mint ő...

Aminek nem szabadna lennie

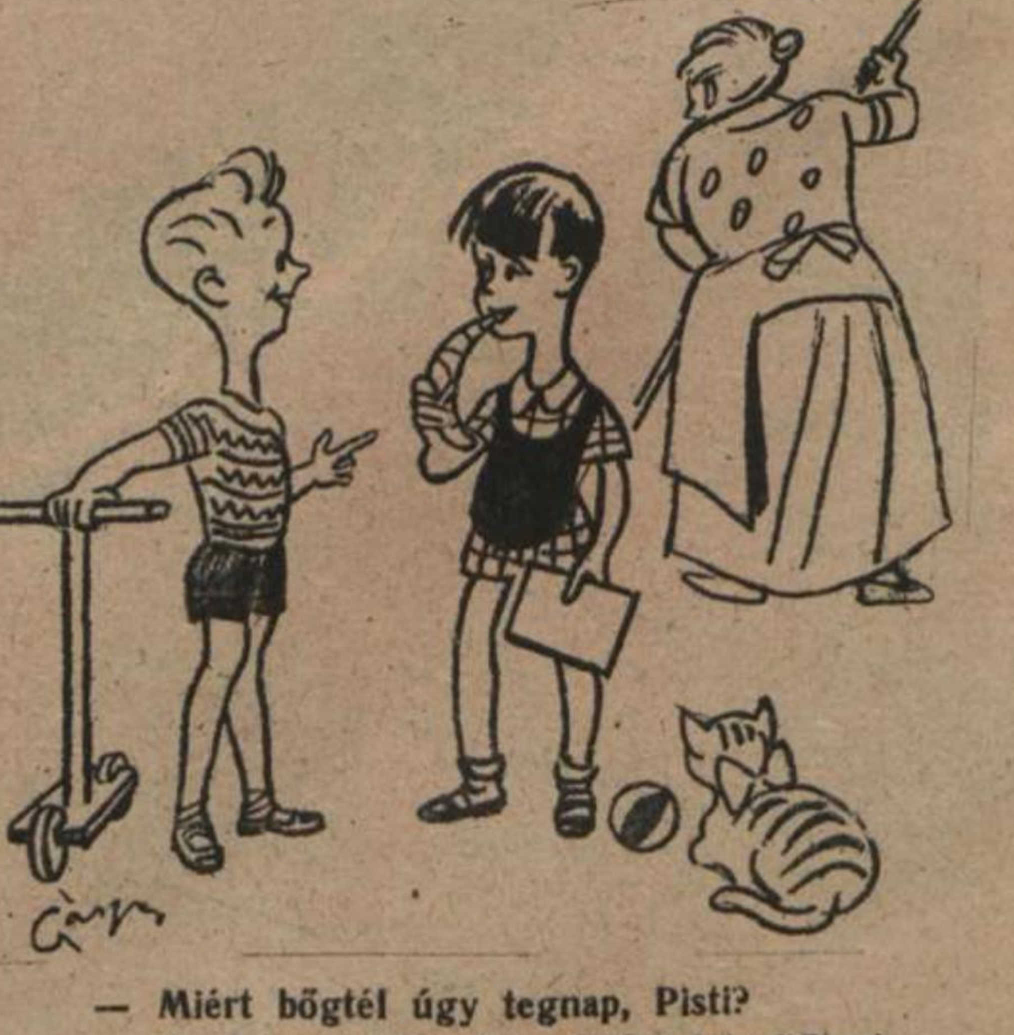
Ózdon 120—140 órát állt a vasérc a vasúti kocsiban és összefagyott.

— Mikor rakják ki a vasércet, művezető kartárs? Nem gondoltak arra, hogy összefagy ebben a hidegben?

— Hát ki számított arra, hogy februárban hideg lesz?

Egyszerű magyarázat

— Miért bőgtél úgy tegnap, Pisti?
— Apukám kiértékelte a félévi értesítőmet...

MÉH-észet a házban

Nem akarok dicsekedni, de a mi házunk pont olyan, mint a többi pesti bérház. A lift hébehóba működik, a Fali Újság a tavaly augusztusi munkaversenyt dicsőíti és a lakók a lichthofba gyűjtik a szemetet. Akad ott mindenféle hulladék, gyűrött papiros, fületlen lábas, üres konzervdoboz és lerágott csülök. A házmesternek szép baritonhangja van (hausmeisters voice) és azon szokta harsogni:

— Hé, gyerekek, miért dobjátok a lichthofba a szemetet?

A gyerekek nem indokolták meg a műveletet és mivelhogy a felnőttek mindenben utánozzák a gyerekeket, ők is naponta gazdagították a lichthof szemétgyűjteményét. Egyetlen lakó, a házban ugatásra alkalmazott Floki kutya csökkentette néha a szemetet: megragadott egy-egy lerágott csontot és továbbrágta.

Egy szép napon minden megváltozott. A ház úttörőgyerekei kapirgálni kezdtek a szemétben és lassacskán széthordták. Külön rakták a papirosokat, a rongyhulladékot, külön a bádogdarabkákat és úgy örültek a fületlen lábasnak, mintha egy füles bagolyt találtak volna. Csakhamar a felnőttek is megtudták a kincskeresés okát, nyomban ők is átvették a kölykök turkálási módszerét és lázasan kotorásztak a szemétben. A házmester most is üvöltött, de némileg változott szöveggel:

— Hé, gyerekek, miért hordjátok el a lichthofból a szemetet?!

A gyerekek ezúttal sem feleltek a kérdésre. Mi azonban megadjuk a választ: a közelben megnyílt egy MÉH-fiók és nagyszerű áron beváltott minden olyan hulladékot, amit eddig a szemétbe dobtak. Maga a házmester is nagyon válogatós lett, naponta legalább félórát szentelt a szemétből való válogatásnak és gondosan elzavarta a konkurrens gyerekeket. Csakhamar a Fali Ujság is megünnepelte házunkat, amely első lett a tömb hulladékgyűjtési versenyében. Mindenki meghatódultan vette tudomásul a győzelmet, csak a lift nem indult meg.

Egyetlen lakó ítélte el a hulladékgyűjtést, bizonyos Prachtvogel bácsi, egy élenjáró reakciós és rémhírmagyarázó. Uszította a szülőket, ne engedjék a gyermekeket a szemétben kutatni, mert a lichthofban ő maga több kártékony bacillust látott sétálni.

— Ha száz forintot fizetnének egy kiló hulladékért, akkor se nyulnék a szemétbe! — hangoztatta.

Tegnap Prachtvogel felkötött karral jelent meg. Ez nagy csodálkozást és némi kárörömet keltett a házunkban. Az általános öröm újjongássá fokozódott, amikor megtudtuk a baleset okát.

Éjjel, amikor házunk lakói már alusznak, vagy átkopognak a szomszédba, hogy állítsák halkabbra a rádiót, Prachtvogel lelopózott a lichthofba hulladékvadászatra. Történetesen ott tartózkodott a Floki kutya is, s éppen egy hatalmas csonttal bibelődött. Prachtvogel el akarta venni az ebtől az értékes hulladékot, ebből vita keletkezett, amelyből Floki került ki győztesen. Szemtanuk állítása szerint Floki bevitte a csontot a MÉH-hez és az érte kapott összegből egy pár virstlit vásárolt a Közértben...

Sardos

ILLYÉS GYULA

ÖREGEN, DE IGY*

Eső esett az olvadó hóra,
rá is fagyott mára virradóra.
Csuszik-botlik, aki ma gyalog megy,
Ozora egy óriás üveg-hegy.
Sziporkázik, gyémánt-mázba mártva,
csibelábnyom, kő, darabka trágya,
boglya, torony, fák a messzeségben —
Nyakig vagyunk a tündérmesében.

Benne járok, léptenként megállok.
Bottal vagyok, mint az aggastyánok.
Bottal volnék, de igy is tipegve
probálkozom föl, ki a hegyekbe,
arrafelé, ahol — mintha volna
valamennyi kis magán-kápolna —
borospincék hosszú sora várja
a hivet egy kis feloldozásra.

Megy, aki megy, a palánkot tartja;
mosolyog a fiatalja rajta,
a gyerekség boldog: áll a lármás,
hét határra szóló korcsolyázás,
csuszkálás és gurulás! A vénje
átkozza csak, lenézve a mélybe,
azt, aki ezt, hajh, megteremtette,
ily cudarul kifényesitette!

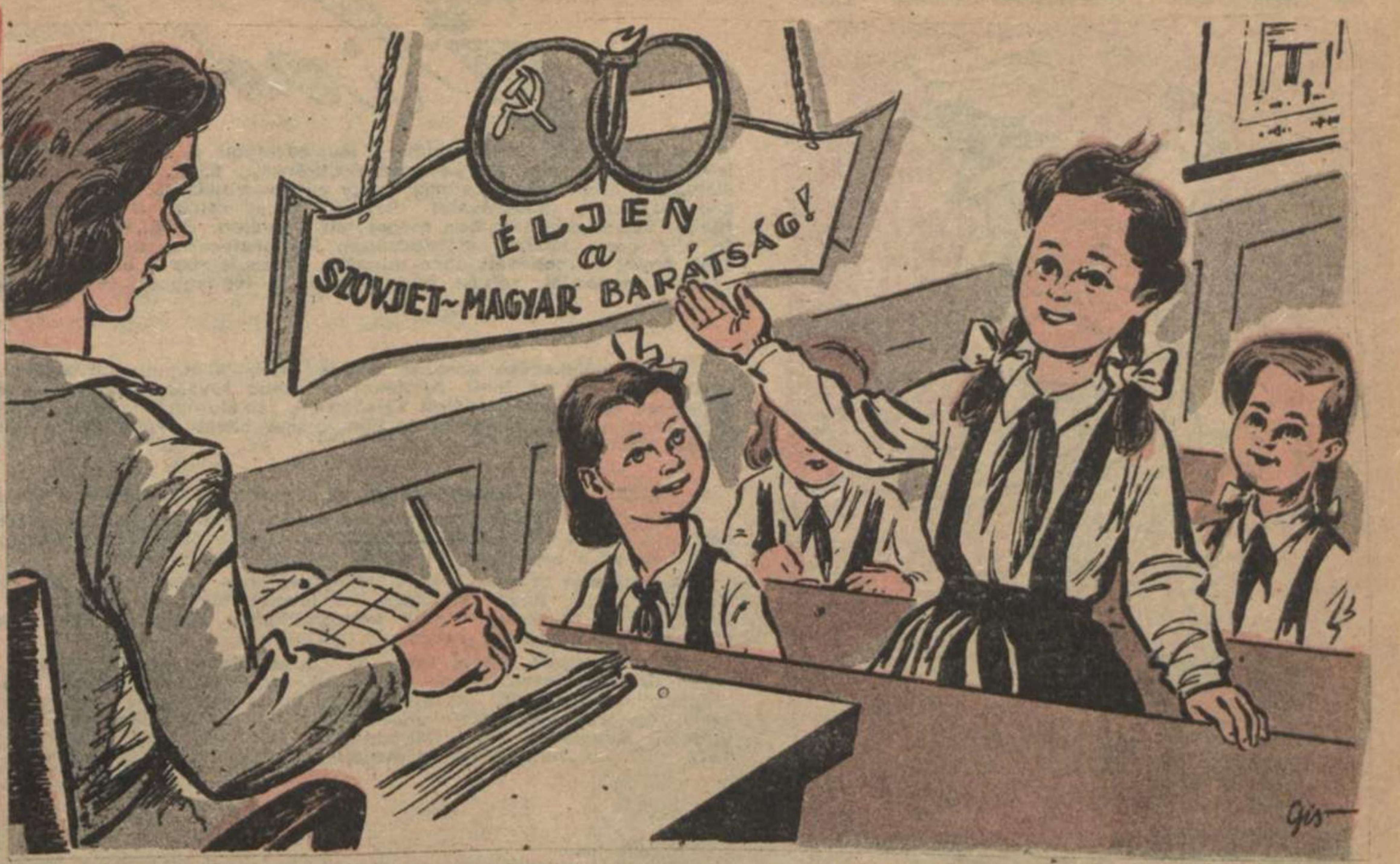
Versenyez a sok fia nap. Félve
lép lábam a szemfényvesztő jégre,
de a szivem emlékezik közben,
de a szivem egyre tüzelőbben,
de a szivem azt idézi: hajdan
korcsolyámmal én is igy rohantam;
azt idézi: a világ végéig
hogy hivott rég, ami ime — rémit?

El Cecéig, Sárbogárdig! régen
hogy repültem a sárközi réten:
az a fényes, veszélyes sikosság,
az volt nékem az első szabadság;
előre, csak előre, előbbre!
hogy repesett szivem a jövőbe —
Ha másért nem: látni addig ujra:
föl, öreg csont, föl csak föl a csúcsra!

...Ha azonmód összefagyna egyszer,
ilyen volna a viharzó tenger:
ilyen volna, mint innen a présház
elöl, honnan szemem szerte méláz,
mig hallgatom, hogyan buggyan olykor
— mint bölcs elme — az erjedő ujbor
s hallgatom a lenti lármát ismét —
Szivemben se bánat, se irigység.

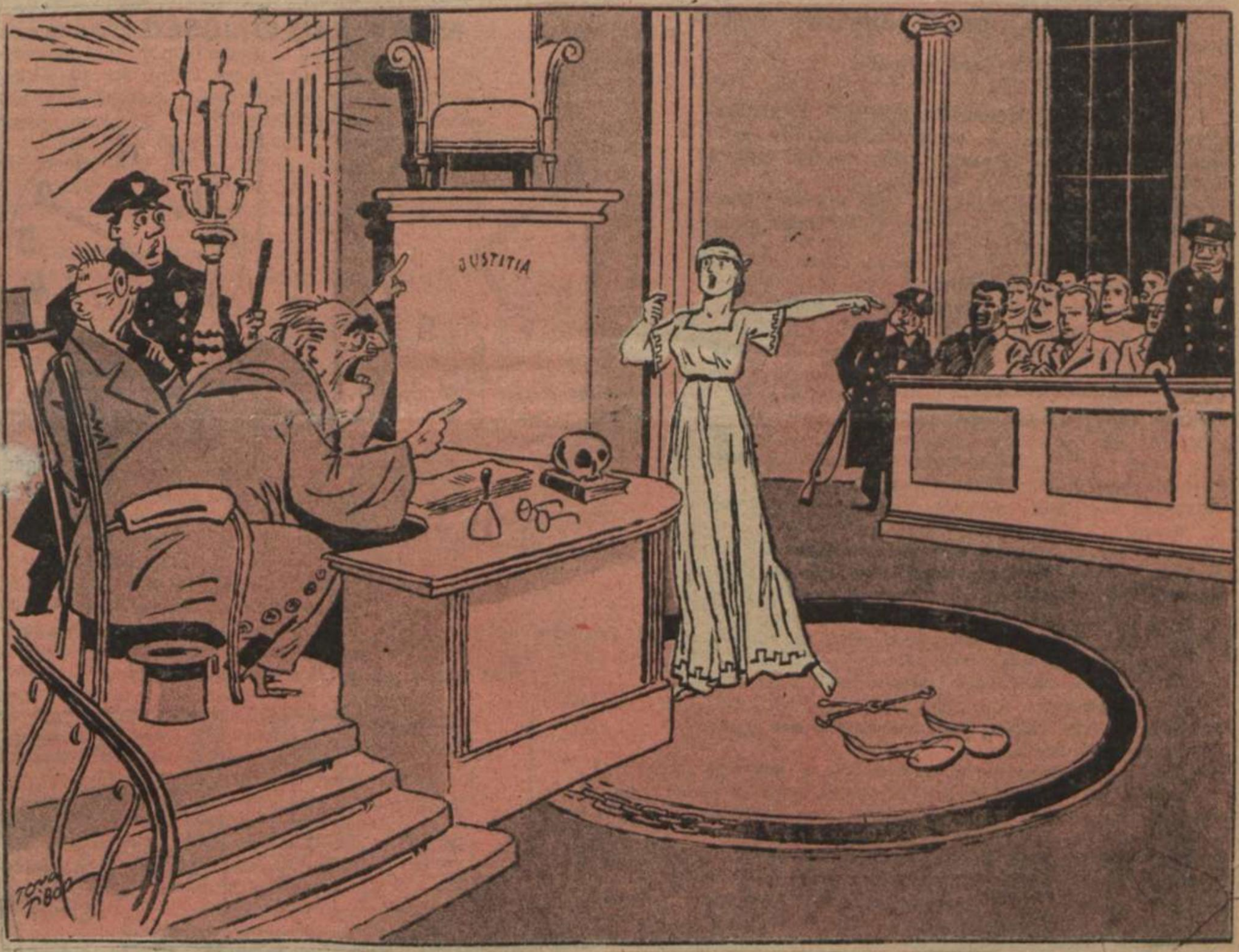
...Itt az asztal, hol dédapám ült még.
Ülök, mint a megtestesült hűség.
Ülök, mint létrekelt jókivánat.
Örülök a boldog zsivajgásnak,
gazdagodva szivem mélyén halkan
azzal is, ha a kedv rajtam harsan.
Ülök, mintha a hajdan-volt vének
rám hagyták vón' gondra ezt a népet.
Fa vagyok én, ugy borulok szinbe,
ha gyökerem fut millió szivbe;
más kedvéből nyitok én virágot —
No, bort, buzát, — békét is kivánok!

** A költő ezt a verset mintegy feleletül szánta Gádor Béla humoreszkjére, amely „Más is öregszik" cimen a Ludas Matyi mult számában jelent meg.*

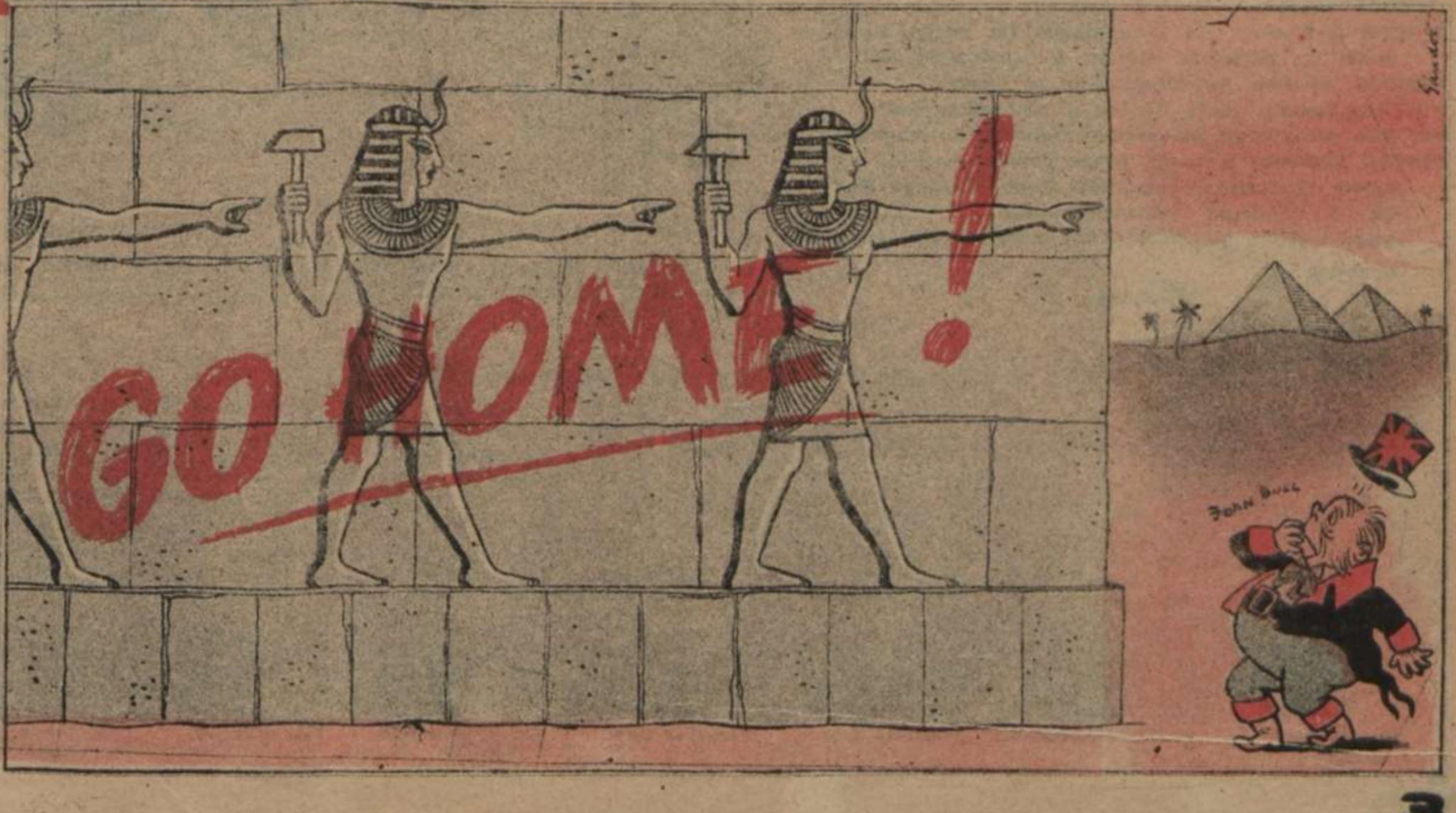
— ...és azért ünnepeljük a szovjet-magyar barátság hónapját, mert a Szovjetunió nekünk szabadságot és békét hozott!
— Jól van, kislányom. És hogy tudtad ezt ilyen szépen elmondani?
— Mert így érzem, tanítónéni.

Bíróság elé állították az amerikai Kommunista Párt vezetőit

Bíró: Ön mit keres itt? Menjen vissza a talapzatára!
Az Igazság: Az én helyem ott van az ártatlanul megvádoltak mellett!

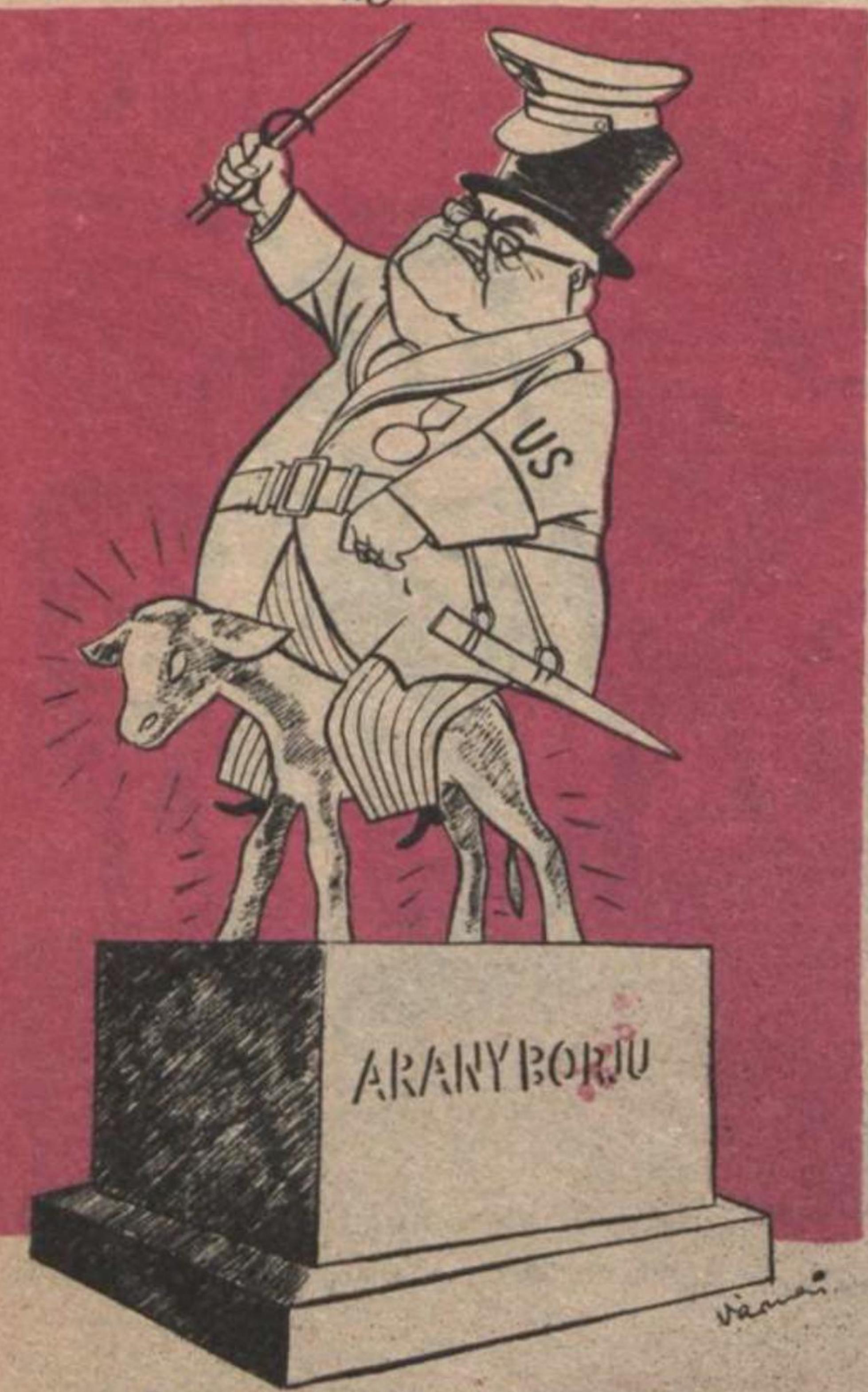
TAKARODJ HAZA!

Szuverénitás brit módra

Uralkodj, Britannia,
Britannia uralkodik a hullámokon
britekből sohasem lesznek rabszolgák —
mondja az angol himnusz. Az angol himnusz ezt mondja; Truman azonban nem ezt mondja. És az események azt mutatják, hogy az angol himnusz és Truman közül Truman érti jobban a csiziót. Mert Britannia úgy uralkodik a hullámokon, hogy a brit flottának amerikai tengernagy parancsol; és a szárazföldön úgy uralkodik Britannia, hogy Angliát amerikai csapatok tartják megszállva. És britek sohasem lesznek szolgák, mondja továbbmenően az angol himnusz; arról azonban tapintatosan hallgat az angol himnusz, hogy Nagybritannia (és Irország) politikáját Washingtonban irják elő, amely a földrajzkönyvek szerint nem Nagybritanniában (se nem Irországban) van, hanem az Egyesült Államokban. Eszerint tehát vagy a földrajzkönyvek tévednek, vagy az angol himnusz. A valószinübb az, hogy az angol himnusz téved, ez is kiküszöbölhető egy kis stiláris változtatással. Egészen preciz lenne a himnusz, ha a jövőben igy énekelnék:
Uralkodj, USA,
az USA uralkodik Britannián...

Félbankár — féltábornokok az amerikai „garnizon-állam" élén

Egy amerikai tábornok lovasszobra.

LUDAS MATYI SZÍNPADA

Kérem a panaszkönyvet!

Írta: Tabi László

A vendéglátó üzemekben kötelező a panaszkönyv kéznéltartása. A dolog azonban így egyoldalú, mert azt a látszatot kelti, mintha csak a vendég lehetne a sértett. Holott...

Az alábbi tréfa szinhelye egy étterem. Vendég az asztalnál ül és az étlapot tanulmányozza. Pincér áll mellette.

VENDÉG: Savanyú tüdő nincs?

PINCÉR: Ha nincs az étlapon, akkor nincs.

VENDÉG: Az étlapon nincs.

PINCÉR: Akkor nincs. Tessék talán egy jó vegyeshurkát..

VENDÉG: Brrrr!

PINCÉR (udvariasan): Kérem...

VENDÉG (nézi az étlapot.) Már napok óta nincs savanyú tüdő, figyelem. Miért nincs savanyú tüdő?

PINCÉR: Nem tudom. Megkérdezzem?

VENDÉG: Nem kell. Ha nincs, akkor minek kérdezze?

PINCÉR: Tessék talán egy rántott halfilét...

VENDÉG (a fejét rázza): Holnap lesz savanyú tüdő?

PINCÉR: Nem tudom kérem szépen. Lehet hogy lesz, akkor holnap rajta lesz az étlapon.

VENDÉG: És ha holnap nem lesz rajta az étlapon, akkor megint nem lesz. Mi?

PINCÉR: Akkor nem lesz. Tessék talán egy szép rakottkáposztát...

VENDÉG (a fejét rázza): Savanyú tüdőre van gusztusom. Gombóccal.

PINCÉR (egyre idegesebb): Sajnos, nincs savanyú tüdő.

VENDÉG: Azt látom. Milyen napokon van savanyú tüdő?

PINCÉR: Nem tudom, kérem. Összevissza.

VENDÉG: Akkor ma mért nincs?

PINCÉR (majdnem szétrobban): Ma nem főztünk savanyú tüdőt. Vagy tüdőnk nincs, vagy ecetünk.

VENDÉG: Mi ez az apróbetűs beirás itt? (Mutatja)

PINCÉR: Sárgabarack kompót.

VENDÉG: Azt hittem, savanyú tüdő. Dehát az nincs igaz?

PINCÉR: Sajnos nincs. Ha lenne, rajta lenne az étlapon.

VENDÉG: Tudom.

PINCÉR (erélyesen, de nyugodtan): Tiz perce állok ennél az asztalnál. Kérem a panaszkönyvet.

VENDÉG (ijedten mentegetőzik): De kérem...

PINCÉR: Semmi „de"! Kérem a panaszkönyvet.

VENDÉG (kelletlenül előveszi a zsebéből és odaadja)

PINCÉR (előveszi a tollát, aztán felüti a könyv fedelét): Micsodaaa? Hagymázi Rudolf?? Maga irta be a vendéglő panaszkönyvébe a múltkor, hogy lassú a kiszolgálás? Na megállj! (Irni kezd, közben):

(Függöny.)

1.

A Ludas Matyi szerkesztősége levelet kapott. A levelet a többi sokszáz levéllel egyetemben szerkesztőségi titkárunk, B. E. bontotta fel. A levél elolvasása után megállapitotta, hogy annak elintézésére nem a szerkesztőség, hanem a kiadóhivatal illetékes, tehát ráirta a boritékra, hogy: Kiadó. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. B. E. felvette a hallgatót és telefonálás közben szórakozottan kalligrafikusra ékesitette a „Kiadó" szót, amint a mellékelt ábra mutatja. Aztán letette a hallgatót és tovább végezte munkáját, vélvén, hogy minden a legnagyobb rendben van.

2.

Ebbeli vélekedése azonban alaptalannak bizonyult; ugyanis a következők történtek. A fenti boritékot a kiadó tovább szignálta a Kultúra Hirlap- és Könyvkereskedelmi Vállalatnak, minekfolytán a Ludas Matyi szerkesztősége a Kultúra Hirlap- és Könyvkereskedelmi Vállalattól a következő levelet kapta:

„F. f./R.-né

Ludas Matyi szerkesztősége, Budapest, VII., Lenin-körút 9/11.

A mellékelt boritékban levél érkezett vállalatunkhoz. A levelet eredetileg a Ludas Matyi szerkesztőségéhez küldték Csehszlovákiából és onnan került át — a Lapkiadó Vállalaton keresztül — hozzánk.

A boritékot csupán azért küldöm be, hogy felhivjam a szerkesztőség figyelmét arra, hogy úgylátszik, a levelet továbbitó elvtársnak sok a ráérő ideje, hogy ilyen szép kalligrafikusan tudta a „Kiadó"-hoz való továbbitást a boritékon jelezni.

Biztos vagyok abban, hogy a Ludas Matyi szerkesztősége, amely olyan következetesen harcol „Le a bürokráciával" cimű oldalán a felesleges időpazarlás ellen, saját portáján is meg fogja nézni, kinek van ennyi ráérő ideje. Elvtársi üdvözlettel „Kultura" Könyv- és Hírlap Külkereskedelmi Vállalat: Budapest, VIII., Rákóczi-út 5. Földvári. A Lapkiadó Vállalat 1620/1952. sz. jan. 3-i levele mellékelve, valamint 1 db boriték."

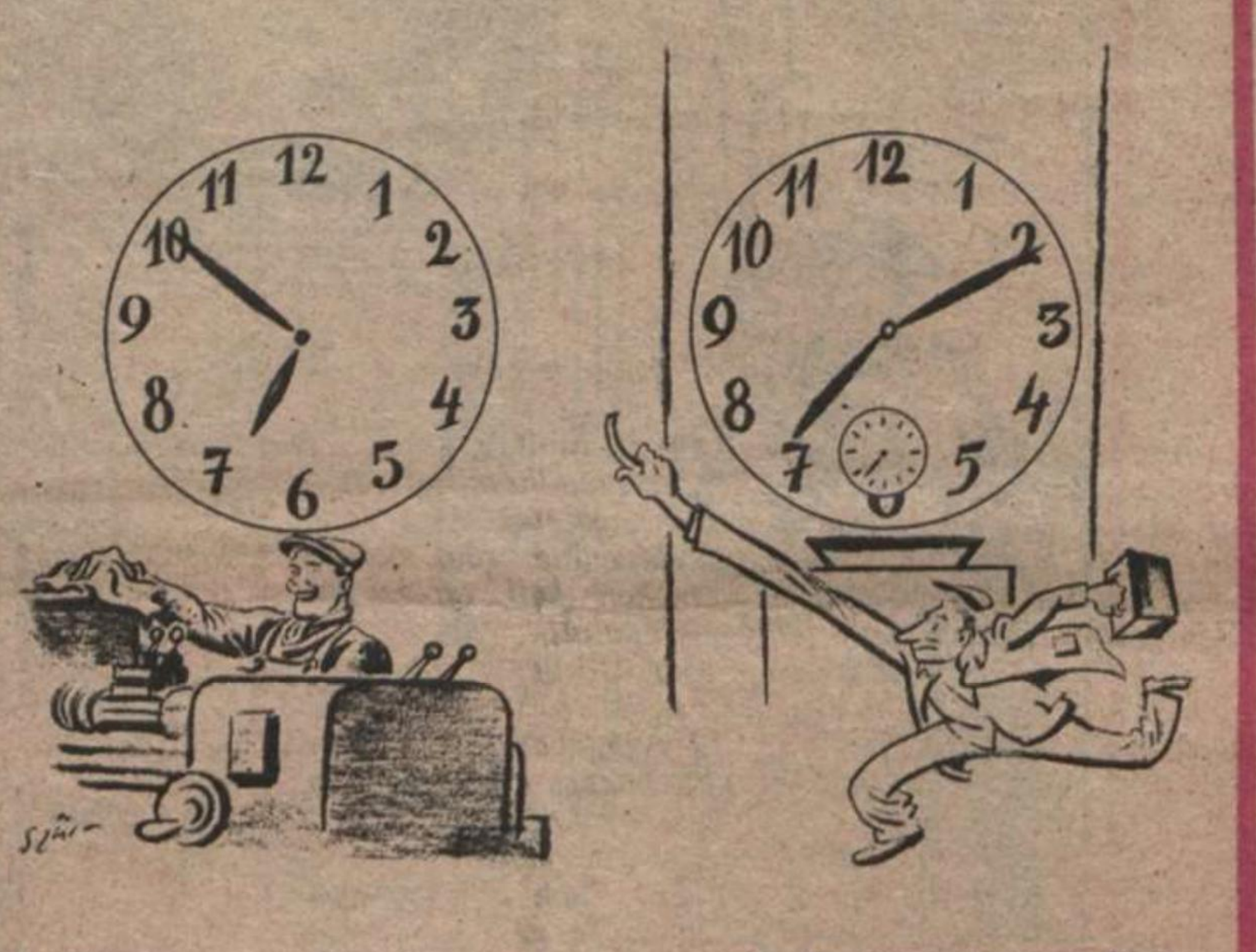
3.

Namármost.

Namármost kérdezzük szeretettel, kinek van több ráérő ideje: annak, aki telefonálás közben egy K-betűt kicifráz, vagy annak, aki ezügyben ilyen szép hivatalos levelet diktál, amelyet legépelnek, iktatnak, aláiratnak, lebélyegeztetnek, postáztatnak stb.

Mindössze annyit kérünk, hogy aki ezen netán bosszankodnék, az bosszankodását ne tolmácsolja hosszú, diktált, iktatott, postázott stb. levélben, mert akkor megint felmerül a kérdés, hogy kinek van több ráérő ideje és akkor az ügyet sohasem lehet lezárni.

NAGY KÜLÖNBSÉG!

A tízperces mozgalom híve — A tízperces izgalom híve

Ezt már a traktor sem tűri . . .

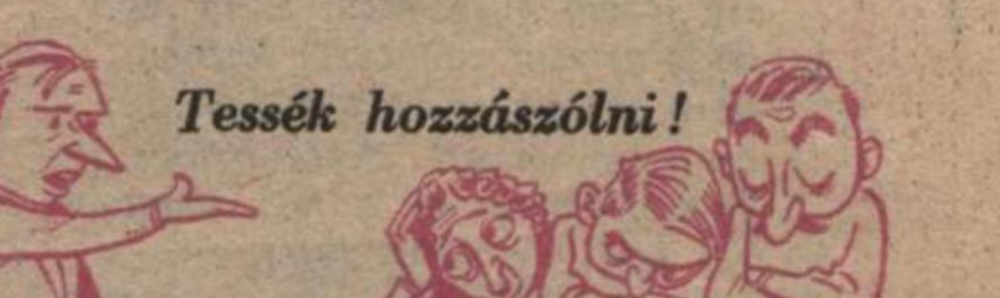

— Mi az? Játszunk, játszunk? Ha ez így megy tovább, az idén gabona helyett makkászt aratunk!

Beszédes propaganda

Tessék hozzászólni!

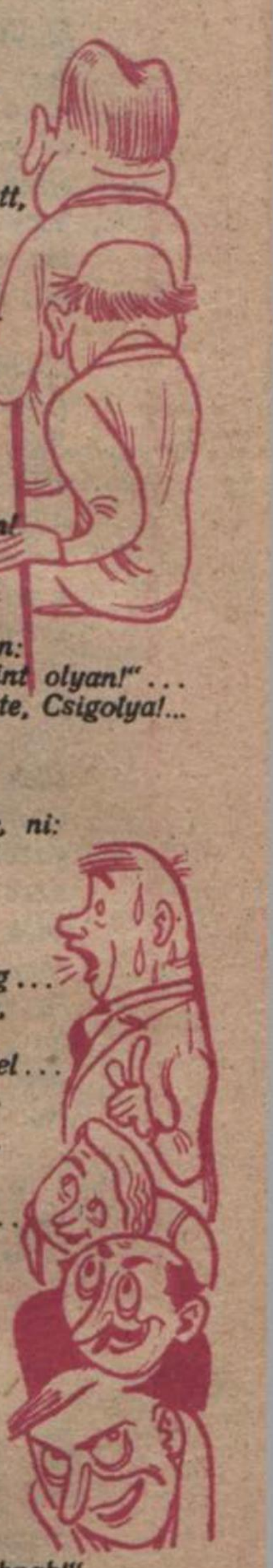

Van alkalmunk megfigyelni rengeteg:
Nem akarnak vitázni az emberek.
Hasztalanul szól a vitavezető:
— Kartársaim, szoba ez, nem temető,
Szabad a szó! Szóljatok hát valamit.

Ki-ki néma szerepeket alakit.
Van, aki úgy meglapul egy hát megett,
Hogy belőle nem is marad látlelet.
Van, aki a jegyzetében szöszmötöl
S három véka aranyért se lesne föl.
Van, aki az asztallapon kaparász, —
Van, aki a mű-köhögés jaj, de ráz.
Van, aki az orrát csűri-csavarja,
Egész arcát zsebkendőbe takarja.
Van, akinek az irónja esett le,
S keresgéli azt — esetről-esetre.
Három kartárs segit neki serényen,
Csak az elnök a szemükbe ne nézzen!

Szegény elnök könyörög és kesereg.
Kérése a kőszivekről lepereg.
Ketten-hárman bökik egymást finoman:
— „Te szólj hozzá, te beszélj hát, mint olyan!" ...
— Te szólj hozzá, Pamuk!... — Szólj te, Csigolya!...

Hallgatnak, mint fa tövén az ibolya.

...No, de viszont figyeljünk fel erre, ni:
Ha akad egy hozzászóló, — jaj neki!
Súgva-búgva indul meg a kritika:
— Érdemeket akar nyerni a Zsiga!
Elkapta a feltünési viszketeg.
Hallod? Most az elnökünknek hizeleg...
Figyeled, hogy töri magát? Nézz oda,
Ábrázata valóságos pléhpofa...
Jaj, de mondja! Gégéje jár le meg fel...
Hadonászik a nagy lapát kezekkel...
Nézd a fülét, vörösödik, melegszik...
Nadrágját nézd, a tükörrel vetekszik!
Homlokára kiült a víztartalom,
Izzadj, Zsiga! Veritékezz, angyalom...

Valamennyi szaktárs csupa káröröm.
Felszólalót nem övezi, lám, öröm.
Nem hálásak annak, ki felszólaló.
Inkább rútul vélekednek róla, óh!
Rosszmájúságra a tagság sohse rest,
Ezért néma valamennyi vitaest.

Irányt venni szeretetre kellene
S javulna sok értekezlet szelleme.
Jönne év: rettentő nagy csudáknak:
Megjönne a hangja mind a — „csukáknak!"

K. TÓTH LENKE

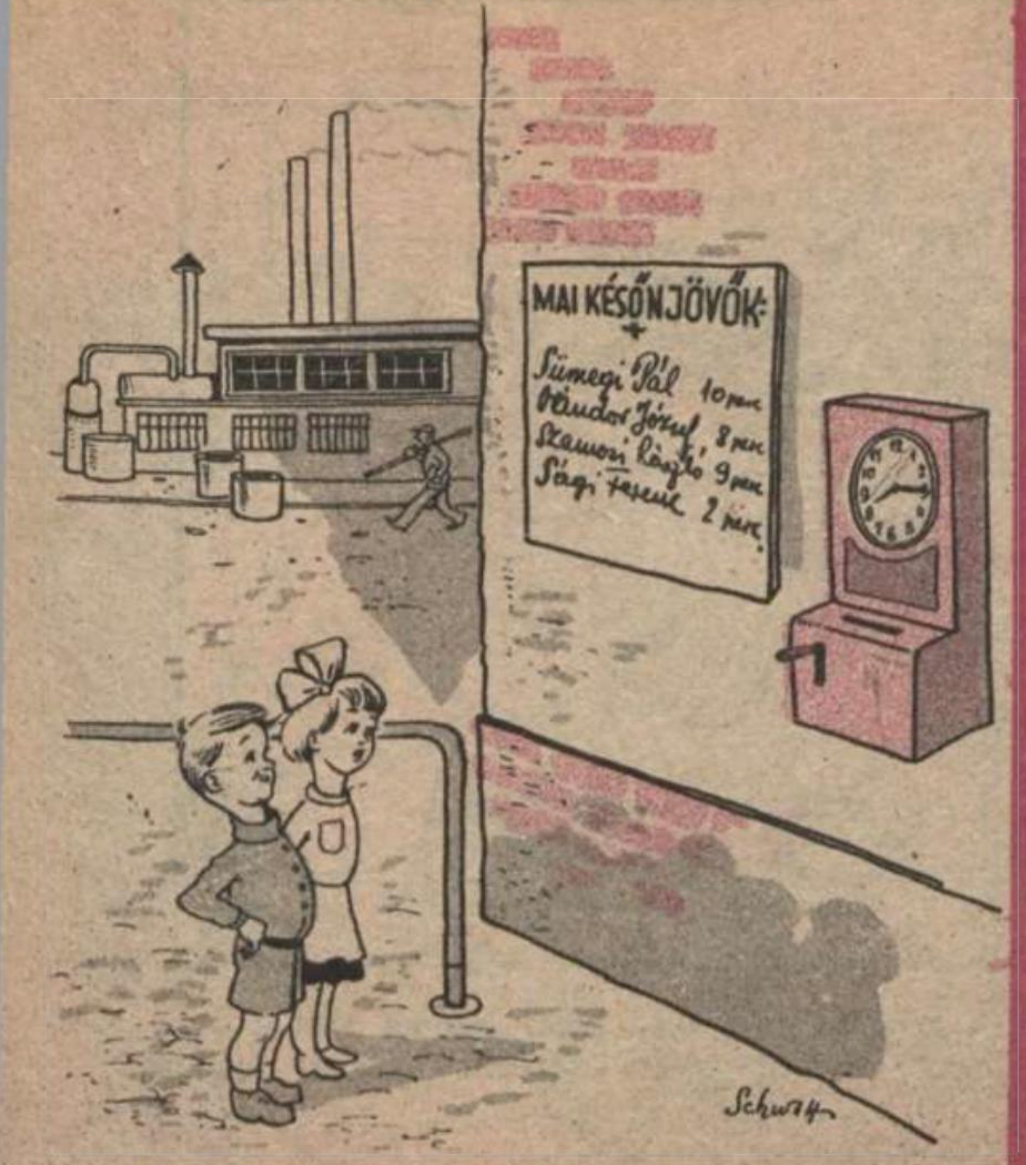
KOVÁCS kartárs váltakozó arca

Beosztottal beszél — Felettessel beszél — Munkát kap — Fizetést kap — Dicsérik a kollégáját — Őt dicsérik — Értekezletre indul — Az értekezlet elmarad — Szakszervezeti tagdíjat fizet — Beutalják Parádra

A humor mesterei

Szigorú csemeték

— Ha mégegyszer elkésik, szólunk a mamának!

Egy hóvégi hajrá eredménye

Amikor a mennyiség rossz minőségbe csap át.

Aki á-t mond, mondjon bé-t is

— No fiam, beléptem a csoportba, bevittem a földet, de Villámot és Szellőt nem viszem be...

— Miért? Tán kancsal maga, apám?

— Hogy-hogy, fiam?

— Hát úgy, hogy egyik szemével a jövő felé néz, a másikkal meg a multba. .

Felszerelt akta

Egy amerikai hivatalnok Nyugat-Berlinben egy német gyáros kérvényét vizsgálja.

— A mellékletek is itt vannak? — kérdezi.

— Természetesen — válaszolja a már tapasztalt gyáros. — Hogyan kívánja őket? Márkában, vagy dollárban?

(Strsel, Szófia)

Móra Ferenc:*

DISZTINGVÁLÁS

Három napja ásatom a Basahalmot; a basát ugyan nem találtam, de rátaláltam magamra. Már olyanformán, hogy megtudtam, ki vagyok. Azaz disztingváljunk, megtudtam, ki vagyok. Azaz disztingváljunk, megtudtam, hogy én nem én vagyok.

Börcsöknek hívják a legöregebb napszámosomat, ő jobban tudja, hogy ki vagyok én, mint én magam. Persze nem nekem mondja a szemembe, hanem a hátam mögött mondja az egyik szolgámnak, de úgy, hogy én is halljam.

— Mondja mán no, hány csillagja van a maga gazdájának?

— Mölyiknek?

Börcsök a válla fölött a gödör felé bök az ujjával, amelyikben vallatom az ősöket.

— Üneki. A tüsztölt kincskereskedőnek.

— Láthatja, nincs annak egy se.

— Nono. Most. De otthon? Mikor a parádés ruháját fölvöszi? Hány azon a csillag? Kapitány-e vagy ezredős?

— Mög van kend keverödve — mondja bosszúsan a szolgám.

Börcsök megpróbál egy sokatmondó kacsintást, már amennyire a ráncai engedik.

— Nézze, neköm mögmondha Ügyis tudom én azt, hogy ezt a röttentő nagy titkos munkát, akit ű végeztet, nem bizzák mezítlábas embörre.

Börcsök az olyan ember fölényével nevet, akit nem tud falhoz állítani a városi úrféle.

— Tudok én mindönt, kéröm. Maguk azt a kád aranyat keresik, akit akkor ásott el a török császár, mikor a Kossuth apánk kiadta neki a nyargalót.

Más ember azt mondaná erre a történelmi fejtegetésre Börcsöknek, hogy vén szamár. A szolgám azonban tudja, mivel kell éreztetni a tanultságát ezekkel a tudatlan emberekkel. Olyant mond Börcsöknek, amitől egyszerre meg kell benne állni az ütőnek. Azt mondja neki:

— Kend nem tud disztingválni, tatám.

Erre csakugyan nem tehetett mást Börcsök, mint hogy elhallgatott s tartotta a haragot estig. Akkor a többi napszámosok hazaszéledtek s csak maga maradt ott halompásztornak, ami igen kellemes foglalkozás. Csak annyiban áll, hogy az ember leteríti a subáját a sírok felett és nézi a csillagokat, amíg el nem alszik. És mivel ezért is nappali napszám jár, Börcsök megengedheti magának azt a tékozlást, hogy kemény tarhonyát pörköl magának vacsorára, még pedig olyant, amiben szalonnadarabok is vannak.

És mikor leveszi a bográcsot a szolgafáról, odaszól a szolgámnak:

— No, tartson velem maga is.

Hadd lássa ez a városi úrféle, hogy a pusztai ember is tudja ám, mi a becsület.

A városi úrféle köszöni szépen az invitálást, nem is kéreti magát. Egyelőre azonban csak a halhatatlan szaga élvezhető a töpörtyűs tarhonyának, nyelvvel nem tanácsos hozzá közeledni, mert mind leszedné róla a bőrt. A bográcsnak egy darabig a homokon kell tartózkodni hűlés tekintetéből, a puli felügyelete alatt.

A puli nem városi kutya, szó se férhet a becsületéhez. Börcsök nyugodtan kerülhet egyet a városi úrféllel a szőlők közt a napszállat pirosságában. Nem a tájképi szépségeket magyarázza neki, hanem egy gazdátlan körtefát keres, mert ha már vendéget adott az Isten, adjon egy kis vendégnek valót is. Ád is, mert napszállat után már minden körtefa gazdátlan. Csak a nagy dongással röpködő cserebogarak zavarják a két összebékült embert a közgazdasági tevékenységben.

— No, hagyjunk holnapra is — mondja Börcsök, mikor megtelik a kalap.

Fele úton kaffogva gurul eléjük a puli. Farka csóválásával jelzi, hogy minden rendben van, várja a bogrács a magas uraságokat.

— Most mán ügön — kóstol bele Börcsök a tarhonyába és ülést szerkesztve a subából, megkínálja vele a a városi cimborát .

— No, maga erre helyezködjön, neköm jó a földön is.

A városi ember nagyon meg van illetődve. Különösen mikor észreveszi, hogy Börcsök mind elhárítja maga elül a töpörtyűket és ő eléje tologatja a kanalával. Ha látná a vén ember mosolygását a bajúsz alatt, még jobban meg volna hatva. De a városi szem előtt minden elmosódik már a szürkületben, a városi gyomor azonban vaktában is érzi, hogy ezért a töpörtyűért érdemes volt kijönni, ilyent nem árulnak a hentesboltban.

Már a bogrács feneke felé ütődnek a kanalak, de Börcsök még egyre kedveskedik a cimborának.

— Ugyan mit csinál már kend — szabódik illendőségből a városi ember.

— Mit csinálok? — mondja kedvtelten Börcsök — nem csinálok én sömmit, csak disztingválok.

— Hogy-hogy disztingvál?

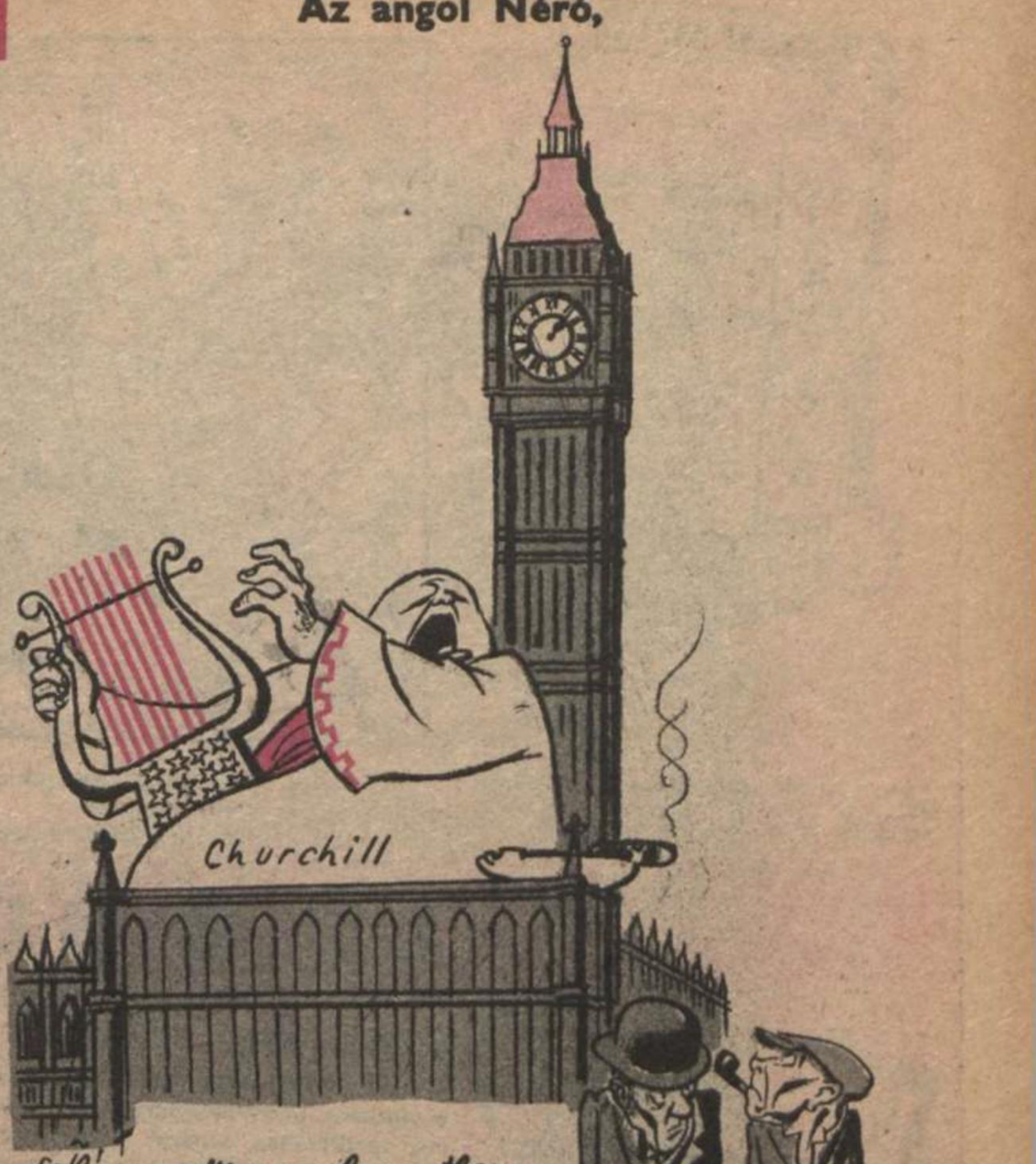
— Hát csak taszigálom énelülem maga elé a cserebogarakat, akik belehullottak a bográcsba.

*

Fogadok, hogy őszre már járja a közmondás a határban: disztingvál, mint Börcsök a bográcsban.

*** Móra Ferenc, mint a szegedi múzeum igazgatója, Szeged környékén régészeti ásatásokat végzett.**

Az angol Néró,

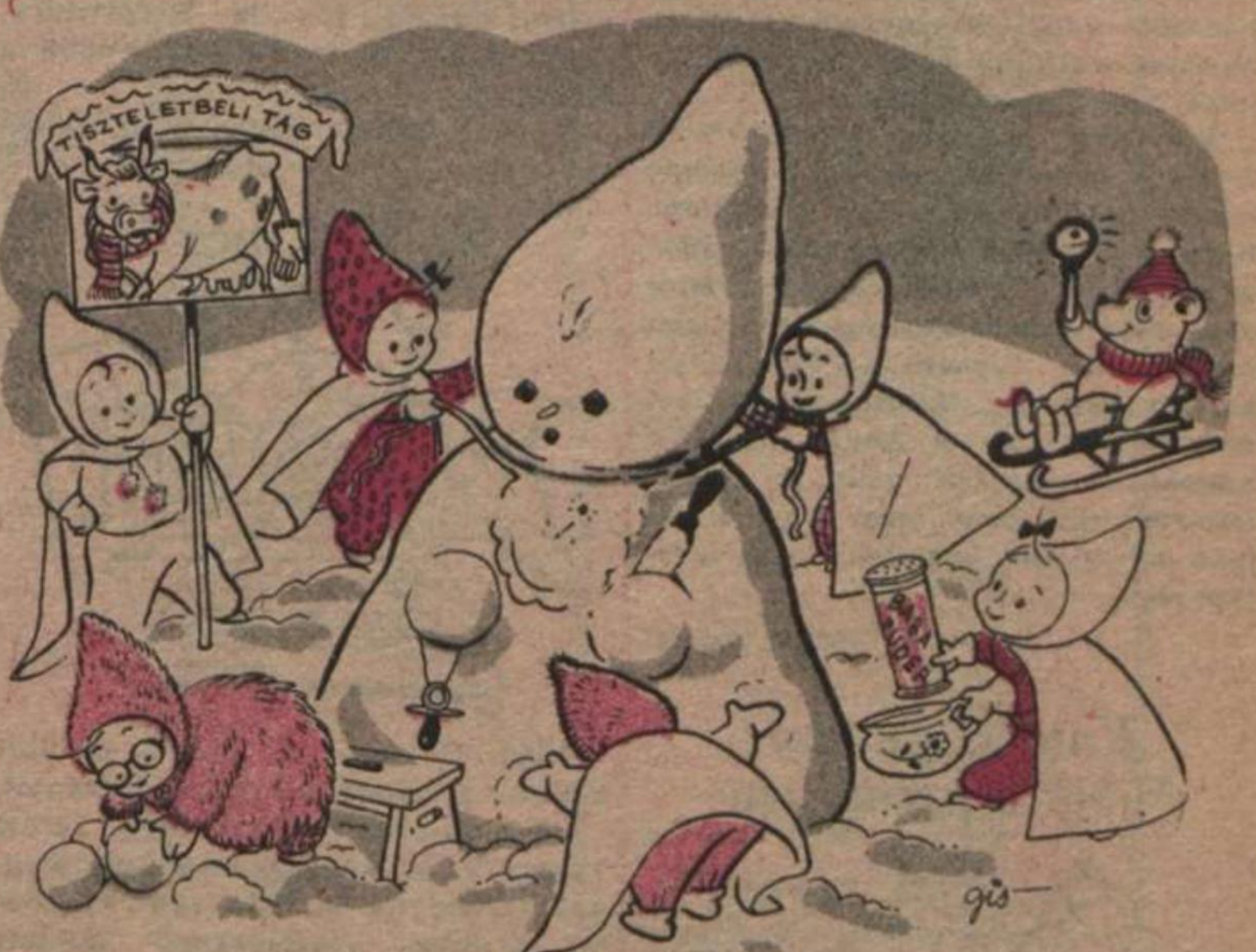
aki a parlamentben a takarékosságról dalol, miközben egész Anglia le van égve.

BŐSÉG

Nálunk — Nyugaton

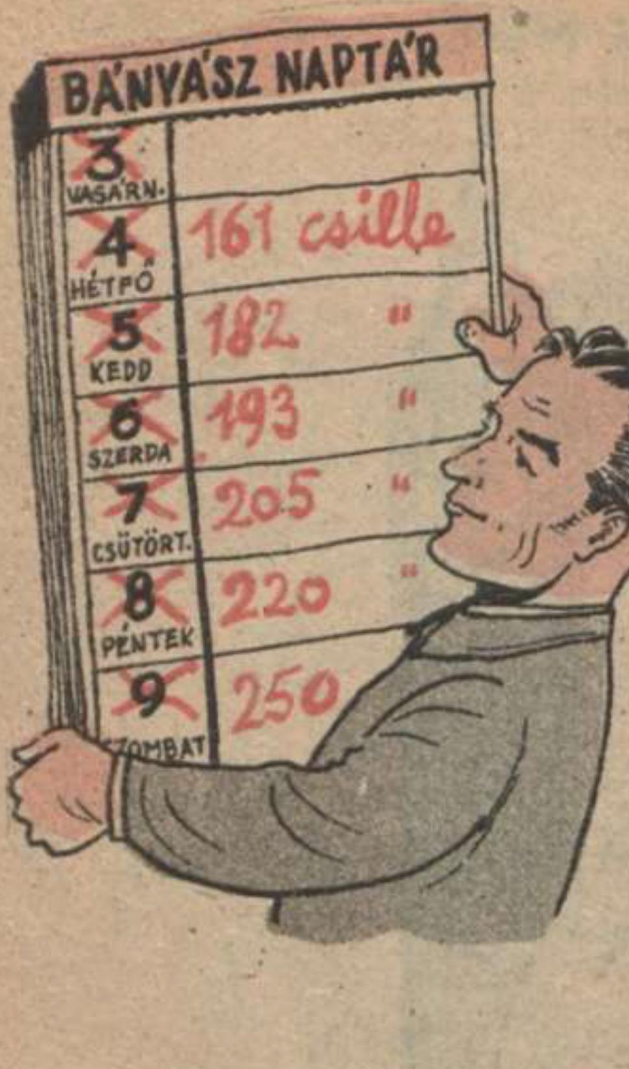
A legifjabbak hóembere

Megszoktuk a reklámokat!

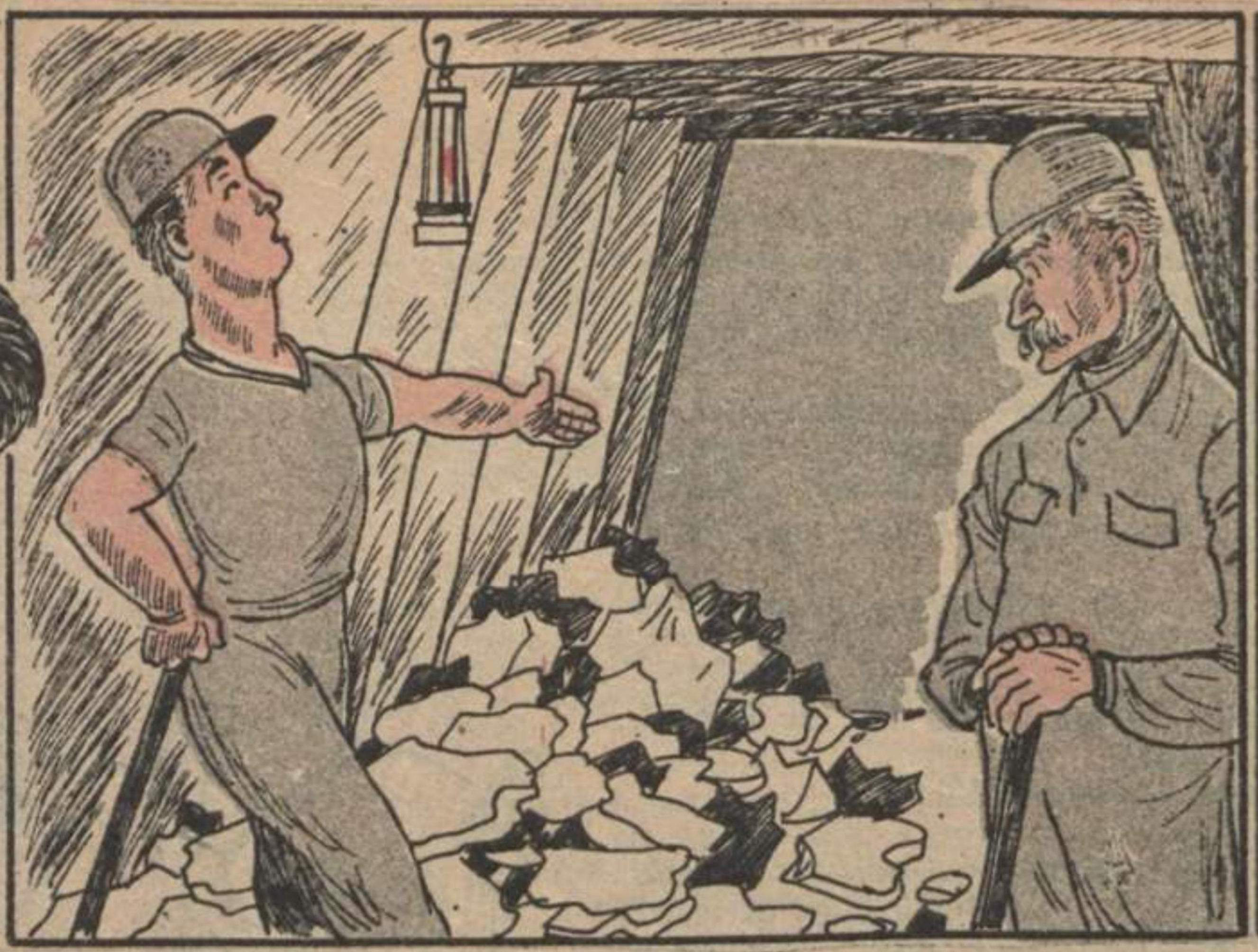

Rögtön tudjuk, hogy ebben a dobozban gyufa van! — Ebben is! — Ez is gyufa! — De mi lehet ebben?

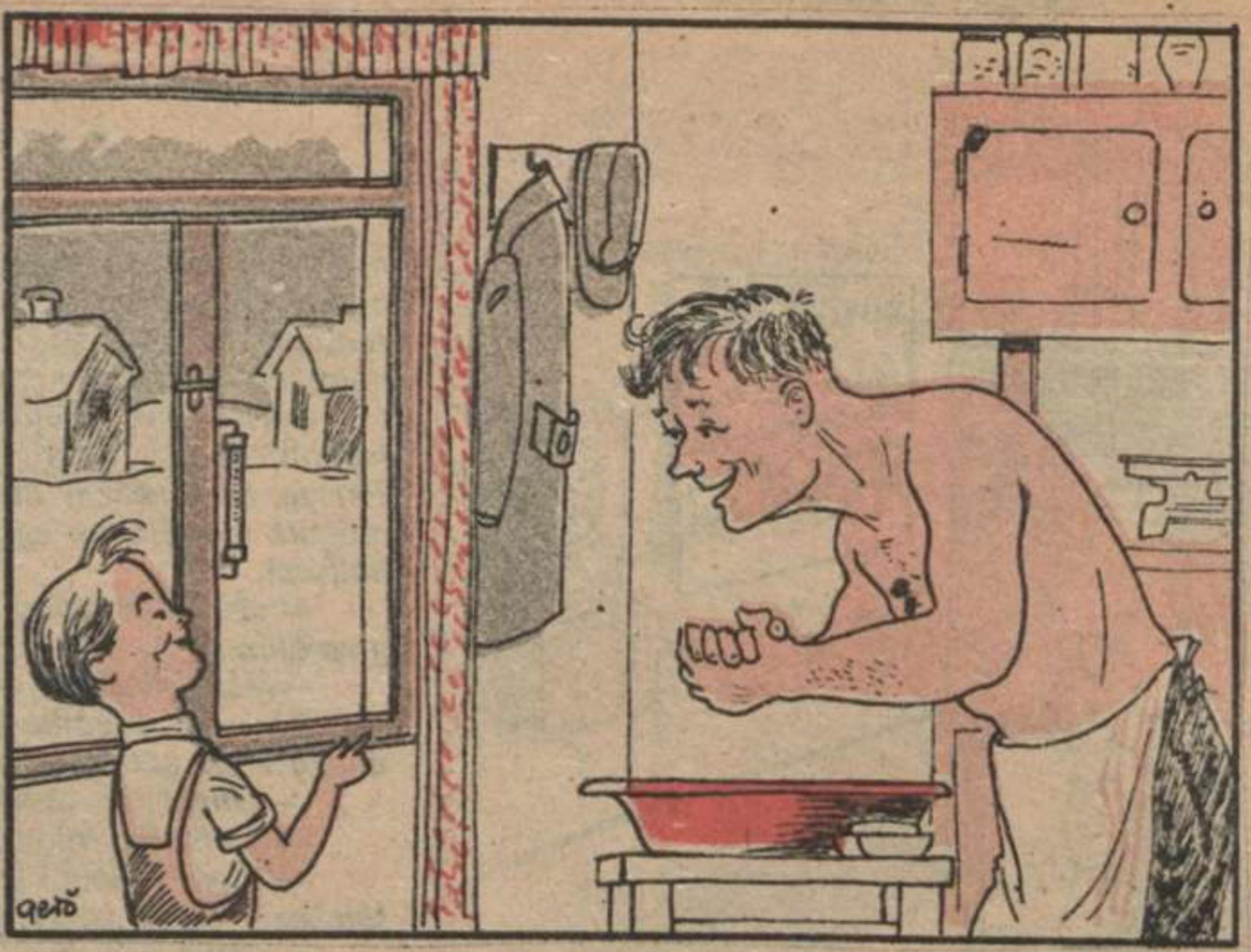
Loy Árpád alberttelepi sztahanovista, a „Termelj ma többet, mint tegnap!" — mozgalom elindítója.

Aki így értelmezi a Loy-mozgalmat

— Látja, szaktárs, én minden követ megmozgatok, hogy többet termeljek ma, mint tegnap!
— Azt látom, de inkább a szenet mozgatta volna meg…

Aki tudja, hogy mi a Loy-mozgalom

— Apu, ma ugyanolyan szép napunk lesz, mint tegnap volt.
— Ma sokkal szebb lesz, mert negyven csillével többet fogunk rakni!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Nem váltam el!

A XII. kerületi Tanács felszólított hogy 330 forintot fizessek. Közölték, hogy ha nem fizetek, végrehajtanak. Nem tudtam semmiféle tartozásról s ezért megkérdeztem, miért kell fizetnem. A Báthory-utca 12. szám alatti illetékkivető hivatalba küldtek.

A hivatal egyik osztályvezetője legnagyobb meglepetésemre azt közölte velem, hogy még 1949-ben elváltam feleségemtől. Mondtam, nem váltam el. Kijelentette: „De igenis, elvált" És mivel elváltam, válási költséget kell fizetnem. Erősködtem, hogy boldogan élek feleségemmel.

Az osztályvezető vallatni kezdett:

— Lakott Szentesen?

— Igen.

— Horváth Mihály-utca 17-ben? És asztalos?

— Ott laktam és asztalosüzemi szakmunkás vagyok.

— Akkor elvált! — jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Közöltem vele, hogy abban a házban még egy Szabó József lakott, aki valóban elvált a feleségétől és asztalos is.

Az oszt. vez. erre kijelentette, hogy csak akkor nem kell 330 forintot fizetnem, ha igazolom, hogy nem én vagyok az, aki elvált feleségétől.

Feleségem iratokkal igazolta, hogy házasok vagyunk. Igazolást kapott, amelyet elvittünk a XII. kerületi Tanács pénzügyi osztályára.

Már nem tartozom 330 forinttal! Nehogy azonban más is hasonló helyzetbe kerüljön, azt javasolom, hogy a hivatalok gondoljanak a névazonosságra. Mielőtt valakit végre akarnak hajtani, a név és a cím mellé még valami más adatot szerezzenek be. Mondjuk, az illető édesanyjának nevét. Akkor nem kell napokig szaladgálni, amíg az ember bebizonyítja, hogy nem vált el és még sokáig boldogan akar élni a feleségével.

Szabó József.

Kulcsár Sándor kubikos prémiuma

1951-ben a karcagi kísérleti gazdaság dolgozója voltam. Cséplési ellenőri teendőkkel bíztak meg. Megállapodtunk, hogy métermázsánkint 10 fillér prémiumot kapok.

Még ma sem kaptam meg a pénzemet. Azt mondják, a megyei tanács engedélye szükséges. Miért nem adják meg ezt az engedélyt?

Kulcsár Sándor kubikos,
Karcag, Pernyés-u. 4.

Új község alakult

A belügyminiszter 1951 júliusában elrendelte, hogy az addig Mohács város területéhez tartozó nyolc dűlőből, valamint Kölked község egyrészéből Homorud néven új község alakuljon.

A község 1952 január 1-én meg is alakult. Az új község tanácsának munkájával kapcsolatban Mohács Városi Tanács Végrehajtóbizottságát bízták meg azzal, hogy a hivatalt megszervezze.

Az 510 lakóházzal és 2100 lélekszámmal bíró község vezetésére Mohács hét dolgozó munkábaállítását javasolta. Ha figyelembevesszük, hogy a lakóházak szétszórt tanyarendszerben vannak, még ez a létszám is kevésnek mondható.

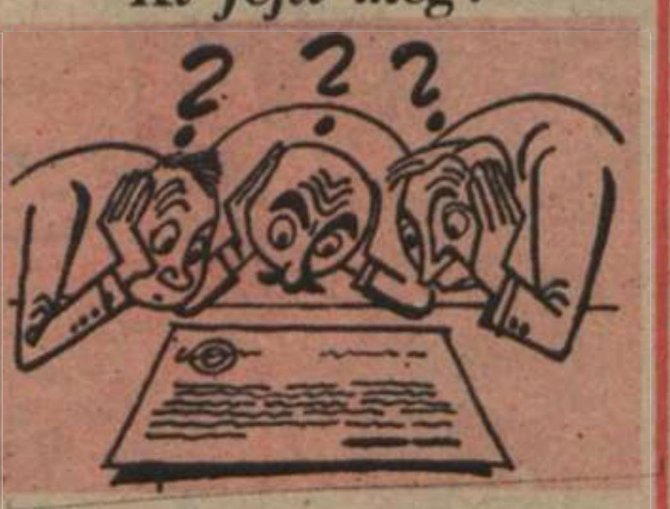
Ennek ellenére a pénzügyminisztérium Létszámmegállapító Bizottsága a hetes létszámot négy főre csökkentette. A határozatot megfellebbeztük. Az Országos Létszámbizottság azonban még nem válaszolt egy hónappal ezelőtti beadványunkra. A belügyminisztériumnak is jelentést tettünk.

Most négyen dolgozunk a Tanácsnál, de ebből csak hárman az irodán. Úgy érezzük, hogy a pénzügyminisztérium Létszámmegállapító Bizottságának Mohácson járt tagja tévedett, amikor a csökkentésre javaslatot tett. Mi a határ mentén lakunk, a tanács tagjainak fokozottan kell vigyázniok arra, hogy az ügyeket jól intézzék. Tekintettel azonban arra, hogy képtelenek vagyunk a kis létszám miatt a feladatokkal megbirkózni, a dolgozók elégedetlenek, állandóan sürgetik a Tanácsnál ügyesbajos dolgaik elintézését.

Helyszíni kivizsgálást szeretnénk elérni. Bárki jön le Homorudra, megállapítja, hogy fel kell emelni a létszámot.

Balogh János v. b. titkár
Homorud.

Ki fejti meg?

1952. II. 4-én az alábbi átiratot kaptuk a gyöngyösi járásbíróságtól.

„A gyöngyösi járásbíróság. Járási Tanács V. B. Mezőgazdasági osztályának, Gyöngyös. B. 2333/195:. Közellátás érdekeit veszélyeztető bűntett miatt Tóth József atkári (Szt. István-út 31. sz.) lakos ellen indult bűnügyben a gyöngyösi járásbíróság megkeresi címét, annak megállapítása és sürgős közlése végett, hogy nevezett választ a február 21-re kitűzött tárgyalás előtt kérte, hogy a tárgyalás akkor megtartható legyen. Gyöngyös, 1952. II. 4. Aláírás. Dr. Vörösmarthi s. k. elnök, a kiadmányozó aláírása olvashatatlan."

Kérem a Ludast, fejtse meg a bíróság átiratát, mert erre képtelenek vagyunk.

Erki János,
a Gyöngyösi Járási Tanács
főelőadója.

Véméndi fa

Vémend községet hatalmas erdőségek veszik körül. A község lakói és a földművesszövetkezet is nagyon örülnek a község szerencsés fekvésének. Ezt a csendes boldogságot azonban megzavarja a pécsi Tüzép furcsa faelosztása. A környező falvak, — Palotabozsók és Szebény — nemrégiben 10—10 tonna kiutalást kaptak. Ők szerencsések voltak, mert a határukban lévő véméndi erdőből kapták. Mi a véméndi „Súlypont" földművesszövetkezet tagjai azonban nem jártunk ilyen jól. A TÜZÉP nekünk is kiutalt 10 mázsa tüzifát, de nem örültünk a kiutalásnak, mert kitűnt, hogy a 25 kilométernyire levő Mohácsról kell hazaszállítanunk, s így a fuvar többe kerül, mint a fa.

A szövetkezeti pék, hogy kenyeret süthessen, a község lakóitól kért napraforgó- és kukoricaszárat. Képtelenek vagyunk megérteni, hogy a TÜZÉP miért nem a mi erdőnkből adja a fát, amikor ott éppen elég van. Kedves Matyi, hozd közelebb hozzánk a véméndi erdőt!

A véméndi földművesszövetkezet
dolgozói.

Beszéljünk a Hold-utcai rendelő liftjéről

A Hold-utcai rendelőben is olvasható ez a tábla: „Az Sz. T. K. a dolgozóké".

Nemrég az Sz. T. K. Hold-utcai rendelőjének laboratóriumába mentem. Ez a harmadik emeleten van. Nem szabad lépcsőt járnom, felvonóval szerettem volna felmenni. Ötpercnyi várakozás után még egy beteg érkezett, de a liftkezelő nem vitt fel bennünket, kijelentette, hogy meg kell várni a harmadik utast is.

Február 8-án ismét a Hold-utcai Sz. T. K.-ban jártam. Újból ugyanaz a liftkezelő volt szolgálatban. Amikor egy orvos beszállt a felvonóba, én is beléptem. Megmondtam, hogy a laboratóriumba megyek. A felvonó az első emeleten megállt, az orvos kiszállt és ekkor ért a nagy meglepetés. A lift ugyanis nem felfelé, hanem lefelé vitt. Kérdésemre a liftes elvtársnő azt felelte, hogy egy személlyel nem mehet fel a harmadik emeletre, várjam meg, amíg hárman leszünk.

Ha az a szabály, hogy a lift csak három személlyel mehet, akkor ez az Sz. T. K. dolgozóira is vonatkozzék. Sőt! Az alkalmazottak sokkal könnyebben mehetnek gyalog, mint a betegek. Ha 10—15 percig nem jön második, vagy harmadik utas, akkor vigye fel a lift az ott ácsorgó egy-két beteget is.

Kosár Rózsi
XXII., Vörös Hadsereg-útja 38.

Mi történt a Délibáb-utcai diákotthonban?

Az Állami Középiskolás Diákotthon élelmiszerellátásáról van szó. A miénk a Délibáb-utca 29. szám alatt van, de a környéken még két ilyen diákotthon kapott helyet. Rendes körülmények között 1-én, vagy 2-án megkapjuk az élelmiszerellátmányt Ebből élelmezzük a diákokat. Januárban két részletben kaptunk élelmiszert. Az első részét január 7-én, a másik részét csak január 25-én. Ebben a hónapban még semmit sem kaptunk!

Önként adódik a kérdés, hogy miből éltünk és miből főztünk? A gondnok, a hivatalsegéd, a szakácssegéd és a tagság adakozásából! Ez azonban nem megoldás, mert már mindenkinek elfogyott a pénze.

Úgy látszik, a VI. kerületi Tanács bürokratikus útvesztőjébe kerültünk. Ludas Matyi, intézd el, hogy legközelebb elsején megkapjuk az ellátmányt, hogy ne közadakozásból éljünk.

A három diákotthon vezetői és kétszáz tanuló nevében a Délibábu-tcai otthon vezetője.

Az Operában

Néhány nappal ezelőtt tízforintos jegyet vásároltam az Operaház pénztáránál. Először voltam az Operában, ezért gyanutlanul elfogadtam a harmadik emelet 38-as számú székre szóló jegyet. Amikor le akartam ülni, láttam, hogy tíz forintért csak az előttem magasló oszlopot láthatom. Közben felment a függöny és megkezdődött az előadás.

Látni szerettem volna! Nyaktörő mutatvány volt. Felemelkedtem a a székről és balra dűltem. Ez azonban olyan fárasztó volt, hogy más megoldáshoz folyamodtam. Lábujjhegyre álltam és az előttem ülő nézők feje fölött igyekeztem a színpadra tekinteni. Így azonban csak a színpad egyharmadát láttam.

Persze nem bírtam szótlanul maradni szerencsétlen helyzetemben. Az előttem lévő sorban jót mulattak megjegyzéseimen. Egy elvtársnő a mellette lévő székre mutatott és azt tanácsolta, hogy üljek oda, mert az a szék valószínűleg üresen marad. Így azután mégis megnéztem az „Eladott menyasszony"-t.

Intézkedni kellene, hogy a harmadik emelet 38-as széket szereljék le és ne adjanak ki erre a rémes helyre tízforintos jegyeket, mert onnan csak az oszlopot lehet látni. Az oszlop szép, de tíz forintot nem ér meg a látvány. Szerintem még egy forint is sok lenne érte.

Remélem, ezentúl nem lesz a 38-as széknek tulajdonosa.

Ács Miklós szakaszvezető
Budapest

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi 1951. évi 50. számában közlemény jelent meg arról, hogy a győri Teherautófuvarozási Vállalatnál a fiatal dolgozók nem tanulhatnak. Az ügyet a minisztérium kiküldöttjével együtt megvizsgáltuk.

Megállapítottuk, hogy a panaszos levél íróját valóban nem az átképzéssel kapcsolatos munkakörben foglalkoztatták. A vállalat az illetőt intézkedésünkre megfelelő beosztásba helyezte.

Teherautófuvarozási Központ
Dr. Benkő igazgató h.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285

Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Adenauer a nyugatnémet parlamentben bejelentette az általános hadkötelezettséget.

Portás: Kegyelmes úr mire vár?! Nem esik az eső!

Adenauer: Tudom, csak nem merek kimenni az utcára...

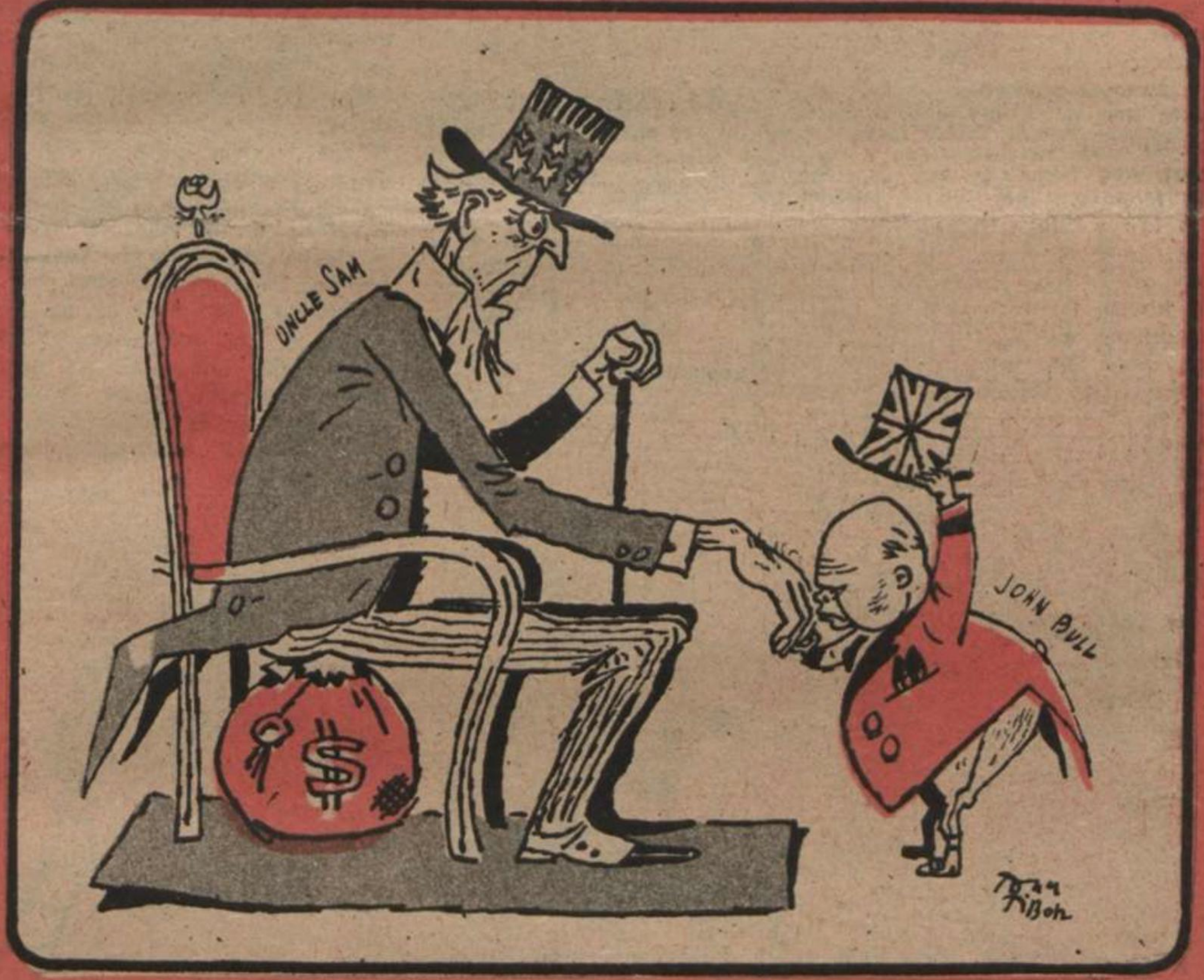
Expressz gondolattársítás a párizsi utcán

— Hallottad, mit mondott a piszok? Nem ad, mert most adott egy másik csavargónak!

— Akármi legyek, ha nem a miniszterelnök volt! Bent állt az ujságban, hogy öt és félmilliárdot adott Titónak!

Samu mást akar

U. S.: Ne nyald-fald annyit a kezemet, inkább lépj be az Európa-hadseregbe!

Egyiptomi bazár

— Nézd, Jonny, megvettem!

Schuman színeváltozása

Nyugat-Németország remilitarizálásával kapcsolatban

— Soha!

— Talán...

— Van rá lehetőség...

— Sőt! Ez az egyetlen lehetőség!

Jóstehetséggel megáldott pincér az Anglia-vendéglőben

— Hé, pincér, rossz a kiszolgálás! Alig kapunk enni!

— Ne essenek kétségbe, lesz ez még rosszabb is!

Koreában

(Ridgway megtiltotta az újságiróknak, hogy a haladó sajtó képviselőivel érintkezzenek.)

— De nem pofázni idegen újságírókkal!

Ludas Matyi az ÓBUDAI HARISNYAGYÁRBAN

EGY GYÁR MULTJA, JELENE, JÖVŐJE

A mult

1924-ben bankkölcsönnel megalapították az óbudai G. F. B. gyárat. A gyár rövid idő alatt hirhedtté vált arról, hogy ott nagyon kis fizetésért nagyon sokat kell dolgozni. Akkoriban hétről-hétre indokolatlan levonásokat eszközölt a gyári „éhbérelszámoló". A dolgozók verejtékes munkája árán egyre gyarapodott a G. F. B. profitja. Megalakultak a GFB PÓK-áruházai, amelyek, mint szorgalmas pókokhoz illik, behálózták egész Budapestet.

Ezeket az áruházakat pazarul rendezték be, de a gyár higieniai berendezéseire és a pinceműhelyek tatarozására nem áldoztak.

Amikor kitört a II. világháború, az anyagiasan gondolkodó vezetők hadianyagiasan kezdtek gondolkodni és a német hadseregnek szállitottak.

A jelen

Amikor a Szovjet Hadsereg felszabadította Budapestet, a gyár környékén is megindult a romeltakaritás, majd a termelés munkája. Ujjáépitették a gépparkot és később a pinceműhelyek helyett korszerű üzemeket létesitettek. A régi kapitalista profitszellem helyébe a versenyszellem lépett, amely a gyár termelését sokszorosára emelte. A gyár képe teljesen megváltozott. A régi, elavult gépek eltüntek. A sáros, latyakos udvar helyén modern épületek láthatók. A varroda is gyönyörű, új nagytermet kapott. Korszerű, hatalmas fürdőszobát épitettek az öltözőkbe. Régen a tanoncok kemény munkájukért havi 10 pengőt és sok pofont kaptak. Ma az átképzősök havi 600 forintot és pofonok helyett jó szót, jó tanácsokat kapnak.

A kultúrmunka is jelentős. Könyvtárt, üdültetést, szinházjegyeket, üzemi előadásokat kapnak a dolgozók. Aki pedig jó munkájával tünik ki, azt zenével köszöntik a gyári pengetőzenekar tagjai.

A jövő

Laklódi Ferencné, a vállalat igazgatója, aki jó munkájáért Népköztársasági Érdemrendet kapott, elmondotta, hogy 1952. évi tervüket igyekeznek jelentékenyen túlteljesiteni.

— Mi is igyekszünk — mondotta — a növekvő harisnyafogyasztás kielégitéséhez hozzájárulni. A terv szerint az ország kötöttárulpara 1952-ben 1,100.000 párral több selyemharisnyát és 4 és félmillió párral több pamutharisnyát készit, mint 1951-ben. Természetesen a terv megvalósitásához az is szükséges, hogy a mi gépparkunk is megkapja a szükséges alkatrészeket. Ezen a vonalon hibák is vannak. Na, de erről beszéljen az anyagbeszerző.

Bürokrácia a harisnya körül

Az Óbudai Harisnyagyár anyagbeszerzési osztálya 28 folyóméter zajtalan láncot rendelt a Zuglói Gépjavító Vállalatnál. Értesitést kaptak: forduljanak a Könnyűvasszer...etek Gyárához. Onnan az Ipari Láncgyárhoz küldték az anyagbeszerzőt. Igénylőlapot kellett kiállitani. Ezt először az Ipari Központ irta alá. Később aláirták még: a könnyűipari minisztérium műszaki osztálya, anyag- és áruforgalmi osztálya, azután Demjén és Farkas elvtársak.

A Gépalkatrészek Gazdasági Irodája (röviditve GAGI) elutasitotta az engedély-kérelmet. Utasitotta a gyárat, hogy rendeljék meg a zajtalan láncot egy magán-szakcégnél.

A magáncég vállalta a zajtalan lánc elkészitését. Kijelölést kértek a cég számára a minisztériumtól. A kijelölés egyre késett. Többször megsürgették. A magáncég közölte, hogy a terminust nem tudja betartani, mert nem kapott anyagot. Ujra anyagkérés, újra engedélykérés. Ismét a GAGI-hoz fordultak, de GAGI bevallotta, hogy már nem illetékes. Ki illetékes? A Nemesacél illetékes! Nemesacél szabadkozott: „A zajtalan nem a mi profitunkhoz tartozik" (A harisnyagyárban megállapitották, hogy Nemesacél profiljához úgylátszik csak a zajos lánc tartozik). Az anyagbeszerzőt ezután a MOGÜRT-höz, majd a Ferunionhoz küldték. Itt vita támadt a profil körül. Nem tudták eldönteni, hogy a zajtalan lánc a Ferunion, a Nemesacél, vagy a GAGI profiljához tartozik-e? Végre kitünt, hogy ebben az évben (1951) még a Ferunion a profilos.

A Ferunion 1951 végén vállalta az engedély kiadását, de ez még késik. Vajjon meddig? A zajtalan lánc utáni hajsza 1951 májusában kezdődött el. Valószinű, hogy addig, amig valaki nagy zajt nem csinál a zajtalan ügyében, nem is lesz meg az engedély.

Truman-tábla

Mint sok üzemben, az óbudai Harisnyagyár bejáratánál is van Truman-tábla. A vigyorgó és kezeit dörzsölő Truman képe alá irják a késönjövők nevelt. Az elmúlt hét egyik napján egyetlen késönjövő sem volt a gyárban. Egy ügyeskezű dolgozó átfestette a táblát és amikor az első műszak eltávozott a gyárból, a dolgozók siró Trumant látták a kapu mellett. Most a brigádok felajánlást tettek: állandóan megrikatják Trumant.

A sztahanovisták

A gyárban egyre több sztahanovistát ünnepelnek. Sok kétszeres sztahanovistája is van a gyárnak. Ezek közül négyen tulajdonképpen háromszoros sztahanovisták, mert kétszer jelvényt, egyszer pedig oklevelet kaptak. Csak igy tovább! A pengetősök keze már viszket: szeretének új sztahanovistákat felköszönteni.

Sport

A gyár sportolói jó eredményeket értek el az MHK-ban. Röplabdában is. Csak a motorosszakosztály munkájával van hiba. A tagok egy része még nem barátkozott meg a motorral. A legutóbbi szigeti edzésen történt, hogy egy „mazsola" (igy nevezik a kezdő motorosokat) felborult. Leemelte saját magáról a 125-ös Csepelt, aztán feltápászkodva mondta a többi „mazsolának":

— Csak azért borultam fel, mert nem akartam a tömeg közé száguldani.

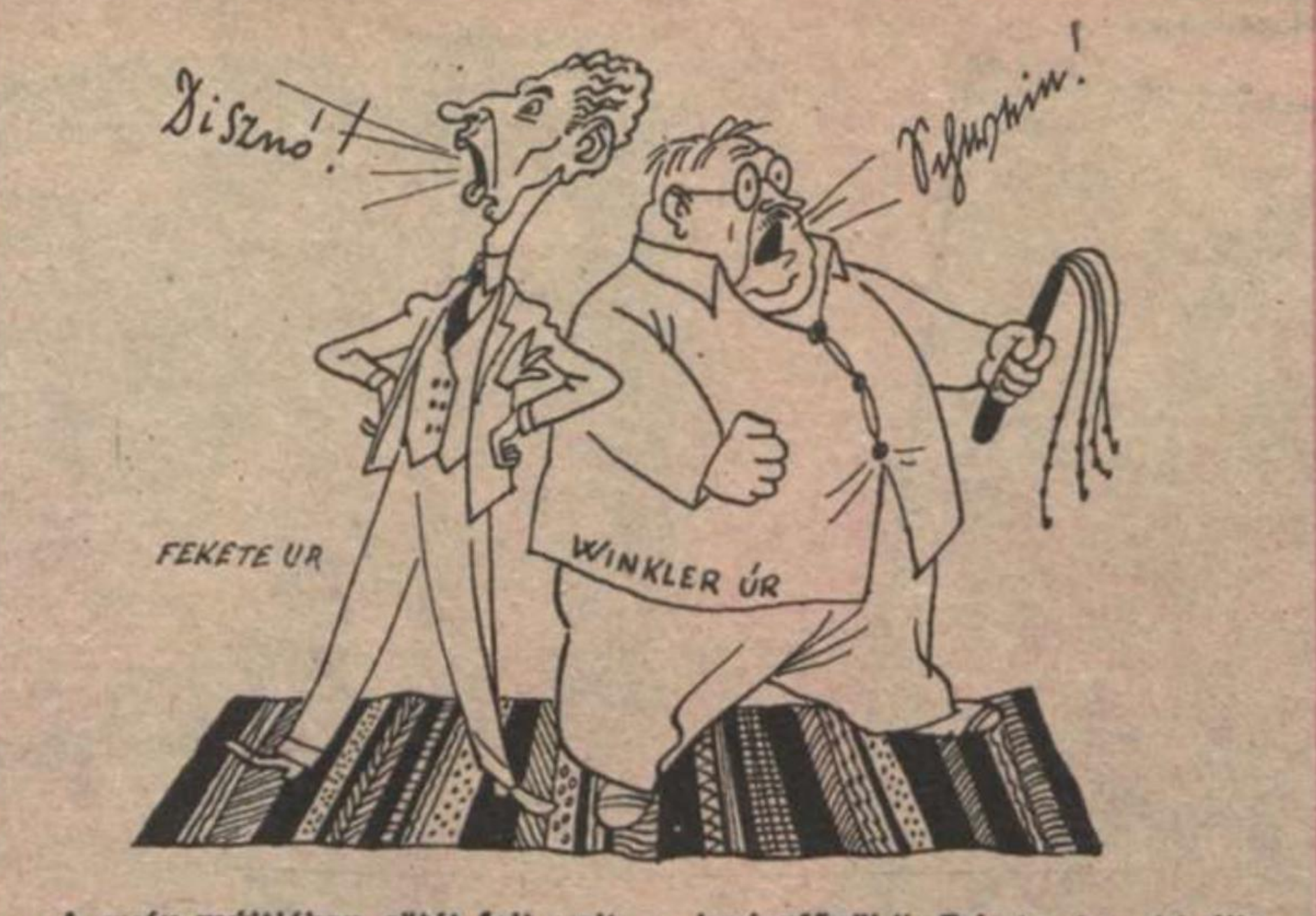
És rámutatott arra az egyetlen szál gyári dolgozóra, aki az edzést nézte.

Ő volt a tömeg...

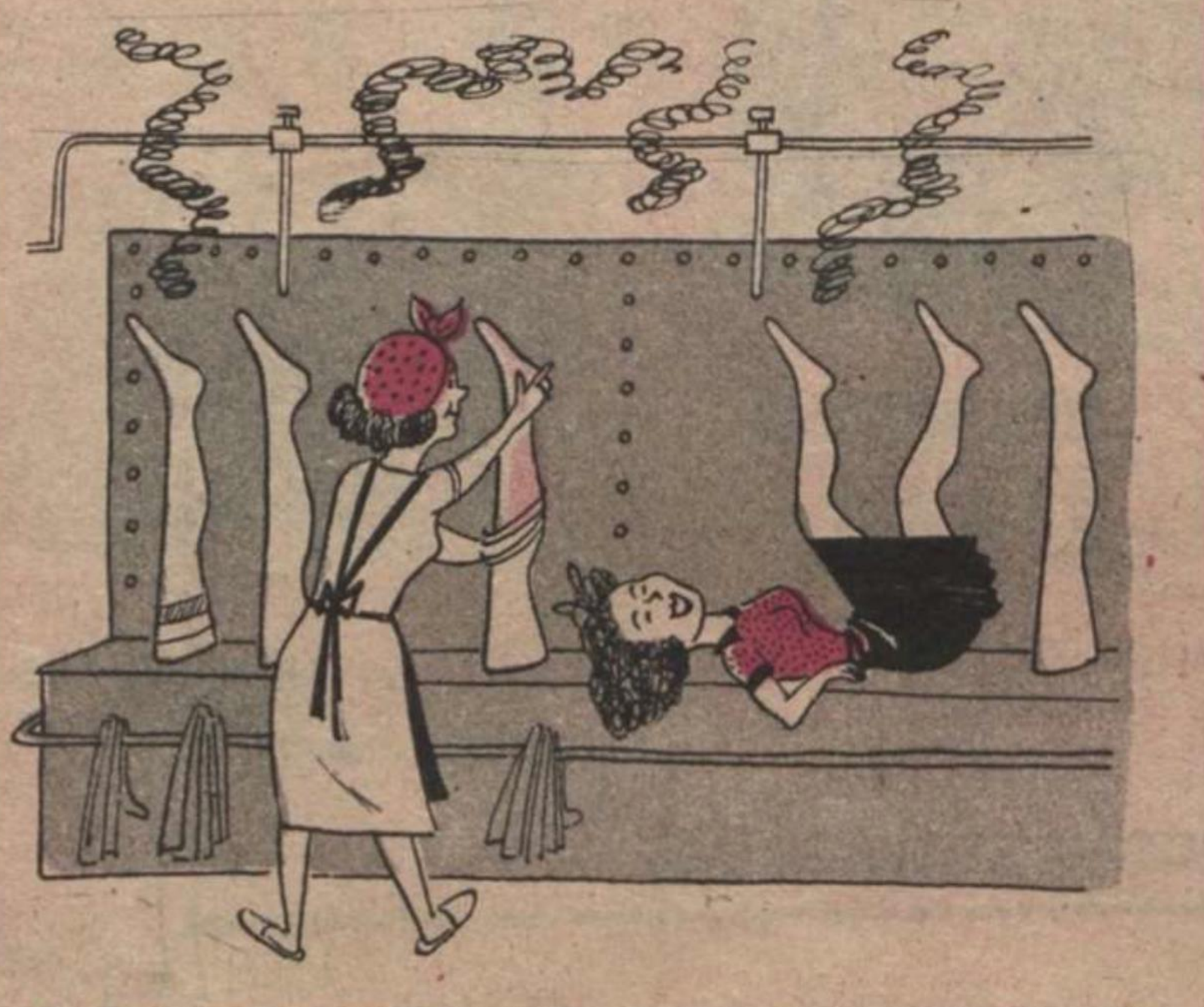
A csecsemőotthon

A gyár dolgozói büszkék napközi otthonukra, amely három részből áll. Csecsemőotthonból, tipegőből és óvodából. A csecsemőotthonban csecse babák, a tipegőben ide-oda tipegő apróságok, az óvodában viszont már „felnőtt csecsemők" vannak. A kis Vályi Péter is ezek közé tartozik. Amikor meglátott bennünket, erélyesen ránk szólt:

— Tessék lerajzolni, hogy már négyéves elmúltam.

A gyár múltjában sötét folt volt a „juniorfőnök", Fekete úr, aki állandóan durvasági versenyben állt Winkler művezetővel. Fekete úr magyarul, Winkler úr pedig németül káromkodott a dolgozókkal. A durvasági viadal állandóan holtversennyel végződött.

A gyár formázó-üzemében néha elromlanak a harisnyaformázók. Amikor az üzemben látogatást tettünk, mosolyogva beszélték nekünk, hogy az egyik dolgozónak furcsa ötlete támadt, amikor két harisnyaformázó elromlott. Saját lábaival helyettesitette a formázót. Olyan mosolyogva adták elő ezt a történetet, hogy egy szót sem hittünk el belőle. De elképzeltük, hogy milyen mulatságos lett volna a jelenet. Le is rajzoltuk.

Rajzunk az egyre javuló munkafegyelmet ábrázolja. Az egyik dolgozó felesége munka előtt kora reggel a piacra sietett. Véletlenül a férjére zárta az ajtót. A Harisnyagyár kötelességtudó dolgozója — hogy ne késsen el — lepedőn ereszkedett le az első emeletről az utcára. Az artistamutatvány felesleges volt, mert mire a földszintre ért, felesége lóhalálában megérkezett a kulccsal.

Egy harisnya története

Ilonkát a Duna Selyemfonal Előkészitőben ismertem meg. Engem készitett elő. Itt indult el életem fonala. Ilonkát megismerni és megszeretni egy műszak műve volt. Miközben sima selyemfonallá formáltak, megállapitottam, hogy ez a szerelem most még nagyon egyoldalú. Később azonban már ábrándozni mertem arról, hogy Ilonka talán egyszer még megszeret. Egy napon átvittek az Óbudai Harisnyagyárba.

Itt először a raktárba kerültem, ahol Strausz Lajos raktárnok megnézett, megtapogatott, de láttam, hogy nem tetszettem neki. Nekem is jobban tetszett Ilonka, de később, amikor az üzemi előadáson mindenki kacagott Strausz remek számain, én is pirosra tapsoltam volna a tenyeremet, ha egy fonalnak tenyere lenne. A gyárban sem tudtam elfelejteni Ilonkát. Még akkor sem, amikor a raktárból az orsózóba, azután a harisnyagépterembe kerültem.

Wiener Ferenc kétszeres sztahanovista vett kezelés alá. Olyan gyorsan dolgozott, hogy fonal legyen a talpán, aki ezt az iramot jól birja. Én azonban „feszült" figyelemmel kisértem a munkát. Innen a sarkalóba vittek. Ezáltal, amikor a varrodába kerültem, már sarkamra tudtam állni és követelhettem, hogy Propper Lászlóné harisnyavarrónő gépéhez kerüljek. Büszke vagyok arra, hogy velem teljesitette túl aznapi tervét. Az a harisnya lett belőlem, amely Propperné ötvenötödik darabja volt. (Országos rekord!) A festődébe vittek, ahol nem volt jó dolgom.

Ezután az „adjusztálóban" kitűnő adjusztirungot kaptam. Később újra Strausz elvtárshoz kerültem, aki még mindig nem volt olyan szép, mint Ilonka, de ezt a tényt két jó viccel kárpótolta. Most, amikor már kész harisnya lettem, majdnem baj történt velem, mert Strausz viccén úgy elnevettem magam, hogy kis hiján leszaladt egy szemem. De utolsó pillanatban visszatartottam magam és igy elkerültem egy Állami Áruházba, ahol arról ábrándoztam, hogy Ilonka bejön és megvesz. Álmom valóra vált. Ilonka bejött az áruházba és mintha érezte volna, hogy mennyire vágyódom utána, rögtön én tetszettem meg neki. Megvásárolta a harisnyát és azóta már fel is húzott a lábára. Rosszul esik nekem, hogy Ilonka attól fél: nem leszek elég tartós. Hej, ha érezné, hogy az én szerelmem tartósabb akármelyik nylonénál. Én még akkor is szeretni fogom, amikor engem Ilonka agyonstoppolva, megúnva félredob és végleg elszakad életem-fonala.

Palásti László.

A gyárba a napokban 50 kg gumipitypangot szállitottak. A raktárban tanácstalanul álltak a rejtély előtt. Se gumit, se pittyet, se pangot nem rendeltek. Megindult a nyomozás. Kitünt, hogy az Óbudai Hamuzsirgyár helyett az Óbudai Harisnyagyárba küldték az anyagot. Értesitették a Hamuzsirgyárat, hogy az 50 kilóból öt dekát megtartanak emlékül, de a fennmaradó negyvenkilenc kiló és kilencvenöt dekát vigyék el.

Wiener Ferenc kétszeres sztahanovista

Nádasi Róbert, a harisnyaterem kétszeres sztahanovistája

Popper Lászlóné, a varróműhely kétszeres sztahanovistája.

Gerő László, a harisnyaosztály vezetője

Béres Béláné, aki szeretne sztahanovista lenni, de ezt csak jobb munkamódszerrel érheti el.

Musztafa Ali ü. b. titkár, aki négyéves korában került Törökországból Budapestre.

Jövő héten: az RM-csőgyárban